

เจ้าเวรเจ้า
ยอจ 法醫
ปัจฉิมวัย 21

สุยจยา MM 谁家 MM เพียน
เกาลัดเดือนสิบสอง แผล

แนะนำตัวละคร

* หลัวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมาหนีออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไชยคติประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี่

บุตรชายของหลัวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อู่นิสัย ร่าเริง เป็นผู้ช่วยเหลือของหลัวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี่ ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินก่อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลัวเว่ยที่ถูกหลัวเว่ย หนีงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจู

นกสีดำสนิทที่ข้ามมิติมาพร้อมกับหลัวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนกอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลัวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลี่ได้

✧ จี๋จวนตง

ชื่อที่มีความหมายถึงฤดูหนาว เป็นผู้ที่มีเจตนาจริงจัง รับเลี้ยง เคยอยู่ในค่ายทหาร ไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อย ก่อนจะได้รับพระราชโองการแต่งตั้งเป็นผู้คุมนักโทษหลวง

✧ หลิวสี่เหนียง

บุตรสาวของนายตำบลผู้หนึ่ง กำพร้าแม่ตั้งแต่เด็ก ต่อมานายตำบลแต่งงานใหม่ สุนัขอินคนใหม่ให้กำเนิดบุตรชายอ้วนท้วนสองคน สุนัขบุตรสาวคนโตจึงหมดคุณค่าในบ้านไป

✧ จางชู่ชู่

คุณหนูตระกูลใหญ่จากเมืองหลวง สุภาพบุรุษที่สะอาดบริสุทธิ์ คนเก่งกาจพิศ ทั้งยังอ่อนโยน เป็นบุตรชองพี่ชายแท้ๆ ของนายตำบลคนใหม่

✧ จางหยวน

บุรุษที่เป็นคนโลภมากผู้หนึ่ง เป็นพี่ชายที่แสนดี คอยปกป้องจางชู่ชู่ เคลื่อนไหวว่องไว มีความกตัญญูต่อผู้อาวุโสเป็นที่ตั้ง บิดาของเขาเป็นนายตำบลคนใหม่แห่งตำบลชิงเฟิง

✧ จูชู่

ผู้มีความลับสำคัญบางอย่างร่วมกันกับจางชู่ชู่ เบื้องหน้าทีทุกคนรู้จักคือเป็นสาวใช้ของจางชู่ชู่ นางเพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถเกินกว่าที่สาวใช้ผู้หนึ่งจะเป็นได้ หมายตาจางหยวนไว้ในใจ

1406

ารู้แล้วว่า จะกลับมาอย่างไร!

ผู้ชราสองคนเคยมีบุญคุณความแค้นบางอย่างต่อกันจริงๆ และความแค้นนี้หากมองในยามนั้นแล้วก็ใหญ่หลวงมากทีเดียว แต่พอเวลาผ่านพ้น บัดนี้ได้กลับมาพบกันอีกหลังจากผ่านไปเนิ่นนาน ระหว่างพวกพ้องเก่าแก่ก็ไม่ได้จำเป็นต้องยึดติดกับเรื่องในอดีตเหล่านั้นแล้ว

เมื่อได้กลับมาพบกันผู้ชราทั้งสองล้วนชอบตารัน จัณยานจึงนับว่าเป็นฝ่ายเข้าหาก่อน เขาสาวเท้าเดินไปตบปัสสหายเก่าอย่างเปิดเผยแล้วเอ่ยขึ้นท่ามกลางสายตาวุ่นหวาดของजूवेनชง

"ไม่นี่ก็เลยว่าการจากลาในคราวนั้น ชั่วชีวิตนี้จะได้พบกันอีก เว้นชงเจ้าเองก็แก่แล้วเหมือนกันนะ"

ประโยคที่ธรรมดาสมาญ คำทักทายอันสุดแสนจะเรียบง่ายเพียงประโยคเดียวก็กลับทำให้जूवेनชงที่ยืนตรงประตูขอบตาแดงเรื่อขึ้นทันใด เขาก้าวเท้าออกไป เรียกด้วยเสียงเจือส่ออื่นว่า "พี่ใหญ่จี้"

ทั้งสองคนพบกันครั้งแรกเมื่อหลายสิบปีก่อน

นั่นเป็นช่วงสิบปีแรกที่จีหนานเจิงระเห่ร้อนมาลงหลักปักฐานที่แคว้นเซียนเยียน และถึงขั้นเข้าราชสำนักมาเป็นขุนนางที่นี้ ช่วงสิบปีนั้นเกิดเรื่องใหญ่สองเรื่อง หนึ่งคือเกิดเหตุจลาจลขึ้นภายในแคว้นเหลยผิงซึ่งตั้งอยู่ทางใต้ของแม่น้ำอันเจียง

ปีนั้นฮ่องเต้แคว้นเหลยผิงเสียชีวิตจากการถูกลอบสังหาร องค์ชายตีสมคบกับเจ้าคักดินารวมหัวกันสร้างเหตุวุ่นวายเพื่อหมายจะก่อกองคริษทายาท เนื่องจากอับจนหนทาง เพื่อเอาตัวรอดองค์ชายทายาทจึงส่งผู้แทนมาขอความช่วยเหลือกับแคว้นเซียนเยียน พร้อมให้คำมั่นว่าหากแคว้นเซียนเยียนส่งทหารมาช่วยกำจัดกบฏ หลังทุกอย่างเสร็จสิ้นเขายินดีแบ่งดินแดนแคว้นเหลยผิงสามเมืองให้เป็นของตอบแทน

ฮ่องเต้แคว้นเซียนเยียนตกลงรับข้อเสนอของฝ่ายนั้นอย่างง่ายดาย พลันโยกย้ายทหารส่งการแม่ทัพ ส่งทหารฝีมือดีหกหมื่นนายไปยังแคว้นเหลยผิงเพื่อช่วยเหลือองค์ชายทายาท ทว่าระหว่างเดินทางข้ามแม่น้ำอันเจียง มีคาดกลับประสบเหตุเรือแตก พายุหมุนพัดทหารนับหมื่นของแคว้นเซียนเยียนจมทะเล แม้สุดท้ายเหลือทหารฝีมือดีอยู่ห้าหมื่นนาย ยังคงรักษาสัญญาช่วยเหลือองค์ชายทายาทปราบจลาจลสำเร็จ ได้รับเมืองทั้งสามของแคว้นเหลยผิงมาครอง แต่กระนั้นเพราะแคว้นเซียนเยียนเสียกำลังพลไปมาก ฮ่องเต้ตกอยู่ในความโศกเศร้า จึงมีพระราชโองการเป็นการเฉพาะให้ราชครูจีหนานเจิงไปอ่านจดหมายไว้อาลัยจากลายพระหัตถ์ของพระองค์ที่กลางแม่น้ำอันเจียง เพื่อส่งผู้ถวายชนมโณเหตุเรือแตกไปสู่สุคติ

วันที่สามหลังจากน้อมรับพระราชโองการไปกุ้ร้องอ่านหนังสือไว้ทุกข์แก่ทหารผู้วายชนม์ จีหนานเจิงก็ได้ช่วยชีวิตเด็กหนุ่มผู้หนึ่งขึ้นมาจาก

แม่น้ำอันเจียง

เด็กหนุ่มผู้นั้นมีนามว่าจู้เวินซง มีเชื้อชาวแคว้นเซียนเยียน เขามาจากดินแดนอีกฟากหนึ่งของมหาสมุทรนามแคว้นชิงอวีน

นั่นเป็นครั้งแรกหลังจากอยู่ต่างบ้านต่างเมืองโดยลำพังสิบปี ที่จี้หนานเจิงได้เจอคนจากแคว้นบ้านเกิดตัวเป็นๆ หลังสอบถามหลายครั้งถึงได้ทราบว่าเด็กหนุ่มนามจู้เวินซงผู้นั้นออกทะเลมากับอาจารย์ ตอนเดินเรือผ่านเขตทะเลปีศาจประสบภัยทางทะเลถึงได้ลอยค่อมายังที่นี่

จี้หนานเจิงมองว่าเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญ เขาชักใช้อีกฝ่ายไม่หยุดว่าจะกลับไปได้อย่างไร บอกว่าตนเป็นชาวแคว้นชิงอวีนเช่นกัน ครอบครัวและบุตรหลานอยู่ที่แคว้นชิงอวีน เขาอยากกลับไปหาพวกนาง อยากกลับไปเจอพวกนาง ไม่ว่าต้องแลกมาด้วยสิ่งใดก็ตาม

จู้เวินซงเองก็มีนงสับสน เขาพลัดหลงกับอาจารย์และต้องการกลับไปโดยเร็วที่สุดเช่นกัน แต่การจะกลับไปนั้นไม่ง่าย โดยเฉพาะเมื่อไม่รู้วิธีการ ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงเริ่มวางแผน แลกเปลี่ยนวิธีที่แต่ละคนระหกระเหินมายังแคว้นเซียนเยียนนี้ให้แกกัน ก่อนจะได้ข้อสรุปเดียวกันก็คือ...พายุหมุนนอกจากนี้ยังมีอีกข้อสรุปหนึ่งคือ...ก้นทะเล

พวกเขาล้วนถูกดูดให้จมลึกลงสู่ใต้ท้องมหาสมุทร เมื่อได้สติอีกครั้งก็ลอยมาอยู่ในเขตทะเลแปลกหน้าผืนนี้แล้ว

พายุหมุนเป็นภัยธรรมชาติ เป็นเรื่องบังเอิญที่ไม่อาจบังคับให้บังเกิดแต่ก้นทะเลหากสามารถดำลงไปตรวจสอบได้ บางทีพวกเขาอาจค้นพบได้จริงๆ ว่าท้องทะเลผืนนี้เกี่ยวข้องกับอย่างไรกับทะเลปีศาจ

ทั้งสองคนตื่นเต้นอีกเหมิ่ จึงลงหลักปักฐานกันที่ทะเลเสียเลย ทุกวันมุ่งมั่นกับการศึกษาความลับของท้องทะเล

ภายหลังภารกิจไว้ทุกข์แด่เหล่าทหารที่เสียชีวิตจบลง ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับพระราชโองการให้เดินทางกลับเมืองหลวงทันที จี๋หนานจึงไม่ไปติดต่อพระราชโองการ เขายังคงไม่ไปจากที่นั่น

เริ่มแรกพวกเขาพักกันบนเรือ ต่อมาเมื่อกองทัพเรือกลับเมืองหลวงเหลือจี๋หนานเจิงอยู่ผู้เดียว แน่ใจว่าย่อมไม่มีคนเตรียมเรือให้เขาพักเป็นการเฉพาะอีก

เมื่อไม่อาจอยู่ในทะเลได้ ทั้งคู่จึงไปตั้งรกรากที่อำเภอเล็กๆ ริมฝั่งที่อยู่ใกล้ทะเลที่สุด กระทั่งจ้าวชาวประมงกลุ่มหนึ่งระย้ายาวเพื่อส่งพวกเขาออกทะเลเมื่อต้องการ

วันเวลาเช่นนี้พรบิตาเดียวก็ผ่านไปครึ่งปี จนเมื่อฮ้องเต๋ในเมืองหลวงแต่งตั้งองค์รัชทายาทจึงเรียกตัวราชครูจี๋หนานเจิงกลับไปรับตำแหน่งพระอาจารย์ขององค์รัชทายาท ห้ามขัดพระราชโองการโดยเด็ดขาด

จี๋หนานเจิงเป็นคนทำสิ่งใดมีเริ่มต้นมีสิ้นสุด ต่อให้ตั้งใจจะศึกษาหนทางกลับแคว้นร่วมกับจู้เวินซิงแล้ว แต่ตามหลักเขาก็ควรกลับเมืองหลวงคราวหนึ่ง ไม่ว่าเพื่อแจ้งต่อราชสำนักอย่างเป็นทางการก็ดี ส่งต่องานในมือก็ดี กล่าวคือเขาไม่อาจจากไปเฉยๆ ได้

การที่เขากลับไปสร้างแรงกระเพื่อมลูกใหญ่ในเมืองหลวง มีผู้คนจากหลายฝ่ายเฝ้าเฝ้าให้คอยต่อ สุดท้ายเขายังคงตัดสินใจแน่วแน่ แจ้งขอเกษียณอายุแล้วออกอรอนแรมเดินทางไกลไปยังอำเภอเล็กๆ ห่างไกลซึ่งอยู่ใกล้ชายฝั่งที่สุดนั้นอีกครั้ง

อำเภอเล็กๆ แห่งนี้ชื่อว่าอำเภอซีจิ้น เขาจ้าวชาวประมงกลุ่มหนึ่งหรือก็คือชาวบ้านในหมู่บ้านหงจยา ทว่ากรากลับมาอีกหนนี้ชาวบ้านกลับบอกเขาว่าสหายของเขาออกทะเลไปไกลเมื่อครั้งเดือนก่อน จนบัดนี้

ยังไม่หวนกลับมา

จู่เวินซงไม่อยู่แล้ว

ทั้งที่ตกลงกันว่าจะกลับไปพร้อมกัน ทว่าจู่เวินซงกลับหายตัวไป
โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย

เข้าใจความรู้สึกประเทินนั้นบ้างหรือไม่ เฝ้ารอสิบปี อยู่มาวันหนึ่ง
มีความหวังขึ้นมา แต่ไม่ทันได้โอบกอดมัน ความหวังก็พังทลายไปเสียก่อน

จืหนานเจิงรู้สึกว่ามันถูกหักหลัง เขาได้รับความกระทบกระเทือน
ทางใจอย่างรุนแรง พลันเปลี่ยนไปเป็นคนบ้าคลั่งเสียสติ เขาออกทะเลทุกวัน
บ้างเจอพายุฝนท่าใหญ่ บ้างเจอคลื่นยักษ์สาดซัด แต่ไม่ว่าลมฟ้าอากาศ
จะเลวร้ายปานใด เขาก็ไม่ยอมแพ้ที่จะออกท่องไปในทะเลตรงจุดที่จู่เวินซง
หายตัว เป็นเวลาติดต่อกันนานสามเดือน ทำอย่างไรเขาก็ยังออกจาก
มหาสมุทรผืนนี้ไปไม่ได้

ปลายฤดูใบไม้ร่วงปีนั้นจู่เวินซงปรากฏตัวอีกครั้ง

อีกฝ่ายยังคงมาจากท้องทะเล พอเห็นจืหนานเจิงที่อยู่บนเรือก็รีบ
เข้าไปหาโดยไม่สนว่าเนื้อตัวจะเปียกโชกพลางร้องบอก

'ข้ารู้แล้วว่าจะกลับไปอย่างไร พี่ใหญ่จื ข้ารู้แล้วว่าจะกลับไป
ได้อย่างไร'

จู่เวินซงกลับไปได้แล้ว

หลังจากจืหนานเจิงกลับเมืองหลวง ตอนจู่เวินซงออกทะเลตามลำพัง
เจอกับพายุฝนฟ้าคะนอง เรือพลิกคว่ำ เขาตกลงไปในทะเลจนหลุดเข้าไป
ที่ก้นทะเลอีกครั้ง กลับไปยังแคว้นชิงอวี่น กลับไปที่ทะเลปีศาจ

เดิมที่เขาสามารถไปแล้วไปลับ แต่ช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกันครั้งปี เขารู้ว่า
จืหนานเจิงปรารถนาจะกลับบ้านยิ่งกว่าตัวเขาเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นจู่เวินซงจึง

อยู่พักที่ทะเลปีศาจ หาโอกาสกลับมาที่แคว้นเขียนเขียนอีก ในที่สุดเมื่อโอกาสเป็นใจ เขาก็กลับมาได้อีกครั้ง

ชั่วพริบตาที่นั่นจึงหวนเจิดใจปานเสียดสี เขากอดจู่เว็นชงด้วยความตื่นเต้นยินดี หลังจากนั้นจึงเป็นคำอธิบายของจู่เว็นชง

จู่เว็นชงเข้าใจกระจ่างแล้วว่า จะข้ามผ่านจุดเชื่อมต่อหลักระหว่างทะเลปีศาจกับแม่น้ำอันเจียงได้อย่างไร เขาบอกเล่าประสบการณ์ตรงของตนเองให้จี้หนานเจิงฟังโดยละเอียด

หลังผ่านความตื่นเต้นยินดี ทั้งคู่ก็เริ่มทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า รีบเร่งอย่างแทบอดใจรอไม่ไหว แต่ทำอะไรพวกเขาก็ไม่ประสบความสำเร็จ

ประตูใหญ่ระหว่างมหาสมุทรทั้งสองแห่งคล้ายปิดลงแล้ว

ทั้งคู่ล้วนไม่อยากยอมรับ พวกเขาทำการทดลองไม่หยุด ออกทะเลไม่หยุด กระทั่งเพราะเหตุนี้เองยังได้ช่วยชีวิตลูกหมาป่าสีขาวซึ่งถูกลักลอบขนมากับเรือขนส่งสินค้าที่เคราะห์ร้ายพลัดตกทะเลมาได้ตัวหนึ่ง

ในที่สุดคำเตือนกลางฤดูหนาวที่หิมะโปรยปราย พวกเขาได้เห็นริ้วคลื่นม้วนตัวเป็นวงกลมอยู่กลางทะเลกับตา

นั่นไม่ใช่พายุหมุน แต่เป็นวังน้ำวนที่ปรากฏขึ้นอย่างไร้สาเหตุประจวบประตู่ใหญ่บานหนึ่ง ประตูใหญ่นำทางกลับบ้าน

ชาวประมงมากประสบการณ์เอ่ยเตือนพวกเขาว่าห้ามลงน้ำ นั่นคืออุโมงค์ผี เข้าไปเท่ากับตาย แต่พวกเขาไม่เชื่อ ตลอดหนึ่งปีครึ่งทั้งคู่ถูกท้องทะเลเหี่ยวกรำจนเสียดสีไปแล้ว พวกเขาไม่นำพาสิ่งใด กระโจนลงสู่ท้องทะเล วายไปหาอุโมงค์มืดมิดนั้นอย่างไม่คิดชีวิต

จากนั้นจู่เว็นชงก็จมน้ำ

จี้หนานเจิงว้ายเร็วกว่า เขาเข้าไปในวังน้ำวนก่อนอีกฝ่ายก้าวหนึ่ง

ขณะที่จู่เวินซงเพียงแค่ว่าเขาหนีเดียวกลับถูกกระแสดิ้นพัดจมลงสู่ใต้ทะเล จวนเจียนจะขาดอากาศหายใจอยู่รอมร่อ พยายามขอความช่วยเหลือไม่หยุด

จู่เวินซงขอความช่วยเหลือซ้ำๆ แต่ในสถานการณ์เช่นนั้นไม่มีผู้ใดช่วยเขาได้ ชาวประมงไม่กล้าเข้าใกล้ ตัวเขาเองยิ่งจมยิ่งลึก ตอนที่ใกล้จะจมน้ำหมดลมหายใจไป ในแสงสว่างสีเขียวสุดท้ายก่อนสิ้นสติ เขามองเห็นจื๋นนานเจิงว่ายน้ำมาหาตนเอง

ฟ้าแลบแปลบปลาบ เรือที่โคลงเคลงไปมาแล้วแตกเป็นเสี่ยงๆ ลมแล้วลมเล่า ชาวประมงทยอยตกลำ จื๋นนานเจิงลากร่างร่อแร่ของจู่เวินซงว่ายน้ำยังทิศตรงกันข้ามของวังน้ำวนอย่างสุดกำลัง

วังน้ำวนนั้นเป็นอุโมงค์ผิวย่างแท้จริง รอบตัวมีปลาหางยักลอยขึ้นเหนือผิวน้ำไม่ขาดสาย จื๋นนานเจิงเป็นบัณฑิตผู้หนึ่ง เรียวแรมมีจำกัด ในที่สุดเขาก็ถูกคลื่นซัดจนคลายมือออก เขาตั้งรั้งจู่เวินซงไว้ไม่ไหว มองดูอีกฝ่ายถูกดูดเข้าไปในวังน้ำวน

วันนั้นชาวประมงหลายคนต้องจบชีวิตลงเพราะเหตุนี้ เสียงโหยให้ดังลอยออกมาจากหมู่บ้านหงจยา

จื๋นนานเจิงรู้สึกผิด โศกเศร้า และหดหู่มากยิ่งนัก เขาส่งคนออกไปตามหาจู่เวินซง ทว่าผลกลับกลายเป็นว่าคนเป็นก็หาตัวไม่พบ คนตายก็หาศพไม่เจอ

เขาคาดว่าวังน้ำวนอาจเป็นช่องทางกลับไป บางทีจู่เวินซงอาจได้กลับไปอีกครั้ง แต่เหตุใดจึงไม่เป็นตัวเขาเองเล่า เหตุใดคนที่ได้กลับบ้านจึงไม่ใช่ตน

หมู่บ้านหงจยาไม่ต้อนรับจื๋นนานเจิงอีก หากเขาต้องการออกทะเล จำเป็นต้องจ้างผู้อื่น หลังประสบเรื่องนี้จื๋นนานเจิงไม่รู้ว่าการยืนหยัดต่อไป

ให้ถึงที่สุดยังมีความหมายอยู่หรือไม่ เขาเป็นต้นเหตุให้คนตายหลายชีวิต คนพวกนั้นก็ครอบครัวยุ่เหมือนกันมิใช่หรือ ได้ให้ล้าแห่งนี้มีแค่ความรัก ความผูกพันของเขา จั๋นนานจึงผู้เดียวที่ล้ำค่ากระนั้นหรือ

เขาพาลูกหมาป่าขาวตัวนั้นไปด้วย ตั้งใจหาที่ตั้งรกรากใหม่ เขาไม่ยินยอมจากไป เขายังอยากลองดูอีกสักครั้ง แต่ถัดจากนี้เขาจะลองเอง ผู้เดียว เขาจะไม่ลากผู้อื่นให้ต้องมำลำบากด้วยอีก หากเคราะห์หามยามร้าย จมน้ำตาย ก็ให้เขาตายผู้เดียวเถิด

เหมือนดปีนั้นเขาสร้างกระท่อมฟางหลังเล็กที่ตีนเขาไหวซาน อยู่มา คื่นหนึ่งเขารู้สึกตัวว่าหมาป่าขาวในอ้อมแขนหายไป ตอนที่ตามเส่งไปหา ตัวมันกลับได้พบเด็กชายหน้าตามอมแมม สวมเสื้อผ้าขาดรุ่งรังผู้หนึ่ง ที่เว้งถ้ำตรงตีนเขา

เด็กชายติดกับดัคของชาวบ้าน ตกลงไปในหลุมลึก

จั๋นนานจึงช่วยเด็กผู้้นั้นขึ้นมา หลังอาบน้ำอาบทำเรียบร้อยก็ถาม เด็กชาย 'เจ้าชื่ออะไร'

เด็กชายก้มหน้าส่ายศีรษะไม่เอ่ยคำ

'เช่นนั้นเจ้ามีพ่อแม่หรือไม่'

เด็กชายยังคงส่ายหน้า ไม่ยอมบปริปาก

นั่นเป็นเรื่องใหญ่เรื่องที่สอที่เกดขึ้นในปีนั้น ณ ดินแดนต่างถิ่น ที่ห่างออกไปแสนไกล จั๋นนานจึงหาครอบครัวให้กับตนเอง ตั้งชื่อเด็กผู้้นั้นว่า จั๋นตง* เพราะว่าเขาเจออีกฝ่ายกลางฤดูหนาว

ส่วนจั๋นซิง แม้ไม่ได้จบชีวิตกลางท้องทะเลจริง ๆ ทว่าก็ไม่ได้กลับไปยัง แคว้นซิงอวีน[†]

* ตง แปลว่าฤดูหนาว

เรื่องราวเกิดขึ้นหลังจันทันเจียงกลับเมืองหลวงรับตำแหน่งราชครูของ
องครักษ์ทนายทได้ห้าปี

เวลานั้นจันทันตงเข้าไปอยู่ค่ายทหารแล้ว จันทันเจียงได้รับจดหมาย
จากแดนไกลฉบับหนึ่ง ผู้ที่ลงนามในจดหมายคือจันทันชง พริบตานัน
จันทันเจียงตื่นเต้นดีใจเหลือประมาณ เขาเดินทางไปตามที่อยู่นั้นทันที

จากนั้นเขาก็ได้เจอจันทันชงอีกครั้ง

จันทันชงในเวลานั้นบรรยายได้เพียงคำว่า 'อเนจอนาถ' สักพยางค์

1407

หนีถนนทางกลัมิไม่!

'กลับไม่ได้แล้ว กลับไปไม่ได้อีกแล้ว'

นี่คือประโยคแรกที่จู่เวินซงพูดเมื่อได้เจอจีหนานเจิงอีกครั้ง

จีหนานเจิงมองเขาอย่างตะลึงงัน ยื่นมือไปหมายดีงเขามาหาตนเอง
ทว่าจู่เวินซงกลับสะบัดทิ้ง!

บนร่างจู่เวินซงมีแผลอยู่หลายแห่ง หน้าและมือล้วนเป็นแผลเปื่อย
ซ้ำร้ายยังขาเป้ เขาจึงสงสัยรักในวันวานตรงหน้าอย่างคับแค้น เช่นเขี้ยว
เคี้ยวฟันเอ๋ยขึ้น

'ข้าไม่น่ากลับมาเลย ต่อไปนี้ข้ากับท่านก็ติดอยู่ที่นี่ด้วยกันแล้ว ท่าน
พอใจหรือยัง พอใจแล้วหรือยัง!'

เมื่อถูกมองด้วยสายตาขุ่นแค้นอย่างไร้ที่มาเช่นนี้ จีหนานเจิงมึนงง
อย่างยิ่ง 'ที่แท้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ แผลเจ้า...'

'ต้องขอบคุณท่านนั่นล่ะ!'

อุบัติเหตุในทะเลวันนั้นजूवेनซงจมดิ่งเข้าไปในวังน้ำวน วังน้ำวนนั้นไม่ได้พาเขาไปยังแคว้นชิงอวิน เมื่อเขาได้สติขึ้นมาอีกครั้ง รอบตัวเป็นทะเลเว้งว่างสีน้ำเงินเข้ม ส่วนเขาก็ลอยคออยู่กลางทะเลกว้างนั้น

เขาใช้ชีวิตอยู่กลางทะเลสามเดือน มีชีวิตลำบากยากเข็ญ สุดท้ายได้ชาวประมงผู้หนึ่งช่วยชีวิต ทว่าเมื่อรักษาตัวหายดีแล้วเร่งรุดกลับมาที่หมู่บ้านหงยาอีกครั้ง ชาวบ้านกลับบอกเขาว่าหลังจากเขาจมน้ำไม่นาน จี๋หนานเจิงก็จากไปและไม่ได้กลับมาอีกเลย

जूवेनซงได้รับความกระทบกระเทือนทางใจอย่างสาหัส เขานึกไม่ถึงเลยว่ายามที่ตนเป็นตายร้ายดีก็ไม่แน่ชัด พี่ใหญ่จี้ของตนกลับไม่สืบไม่ถาม ไม่สนใจไยดีสักนิด

ความรู้สึกถูกหักหลังอย่างร้ายแรงทำให้เขารู้สึกน้อยใจเหลือแสน เขารู้สึกว่าความลำบาก ความทุกข์ทรมานที่ตนเองทนรับมาตลอดช่วงเวลานี้ กลับกลายเป็นไร้ความหมายทั้งสิ้น

เดิมที่เขากลับไปได้แล้วด้วยซ้ำ แต่เขากลับมาอีกครั้งเพราะจี๋หนานเจิง แต่บัดนี้พี่ใหญ่ที่เขาทำดีด้วยอย่างสุดหัวใจกลับทอดทิ้งเขา

जूवेनซงเจ็บปวดแทบขาดใจ จิตใจสับสนวุ่นวาย คิดว่านี่ก็คงเป็นการ 'คบสหายไม่ระวัง' ที่อาจารย์เคยเอ่ยถึง เขานึกว่าพื้นฐานของมนุษย์ล้วนจิตใจดีงาม เขาคิดกับผู้อื่น ผู้อื่นย่อมดีตอบ แต่บางทีใจคนอาจไม่ง่ายตายป่านั้น เป็นเขาเองที่วาดภาพไว้งดงามเกินไป เขาเป็นคนเดียวที่สามารถข้ามผ่านสองแคว้นได้ จี๋หนานเจิงติดตามอยู่ข้างกายเขาไม่จากไป นั่นเพราะเขาสามารถพาอีกฝ่ายกลับบ้านได้ แต่เมื่อเขาหายตัวไป บางทีอาจตายในทะเลก็เป็นได้ จี๋หนานเจิงก็คิดว่าเขาหมดประโยชน์แล้วจึงไม่สนใจ ไม่ได้ถาม และจจากไปอย่างไยดี

ใช่ นี่ก็คือความจริง!

เป็นเขาที่อ่านคนไม่ขาด จึงต้องลงเอยเฉกเช่นบัดนี้ ทั้งหมดนี้
สมน้ำหน้าเขาแล้ว!

ความแค้นเคืองบดบังปณิธานตั้งแต่แรกเริ่ม เขาที่อายุน้อย
อุปนิสัยเปลี่ยนไปคือวันทนางตน ตลอดเวลาห้าปีเต็มไม่เคยไปหาพี่ใหญ่จี้
อีกเลยแม้สักครั้ง

ห้าปีต่อมาตอนออกไปสำรวจท้องทะเลอีกเขาได้รับบาดเจ็บหนัก
การบาดเจ็บครั้งนี้สาหัสยิ่งนัก เงินทองร่อยหรอ กระทั่งยาที่ยังไม่กล้าใช้
จู้เหิงซิงถูกดูแลตนเอง โทษลมโทษฟ้า ด้วยความโมโหพลุ่งพล่าน
เป็นเหตุ ในที่สุดเขาก็เขียนจดหมายส่งหาพี่ใหญ่จี้ในวันวาน กระนั้น
ประโยคแรกที่เอ่ยก็ยังเป็นคำตัดพ้อต่อว่า

หลังเข้าใจความจริงกระจ่างชัด จี๋หนานเจิงไม่มีอะไรจะกล่าว ห้าปีนี้
เขาไร้เลี้ยงจู้ฉุนตง หัวใจเขาค่อยๆ สงบลง ทำยที่สุดก็ยอมรับพระราชโองการ
ของฝ่าบาทกลับเมืองหลวงอีกครั้งหนึ่ง แท้ที่จริงในช่วงเวลานั้นเขาก็เห็นว่า
ละทิ้งความเป็นไปได้ที่จะกลับบ้านไปแล้ว เขาไม่รู้ว่าจู้เหิงซิงยังอยู่ที่หมู่บ้าน
เล็กๆ ริมชายฝั่ง ไม่รู้ว่าห้าปีนี้อีกฝ่ายยังไม่ล้มเลิกความคิดจะหวนกลับ
เทียบกันแล้วตัวเขาก็บั่นใจเป็นอื่นจริงๆ เพราะเขามีความรู้สึกเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกับดินแดนแห่งนี้ มีครอบครัว มีของให้ระลึกถึง ส่งผลให้เขาค่อยๆ
ลืมความปรารถนาจะกลับบ้านที่ตนเคยมีในอดีต

คำตำทาสของจู้เหิงซิงเหล่านั้นเขายอมรับทุกประการและไม่ตอบโต้
หวังเพียงว่าหลังจากอีกฝ่ายระบายความไม่พอใจหมดแล้วจะกลับบ้าน
พร้อมกับตน

หากถูกลิขิตแล้วว่าจะกลับไปไม่ได้ เช่นนั้นเทียบกับรั้งอยู่ในสถานที่

อันน่าปวดใจ เห็นภาพเก่าแล้วร้าวราน มีผู้กลับเมืองหลวงกับเขา ด้วย
ความสามารถของเขา ที่เมืองหลวงทั้งคู่ย่อมมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นไม่มาก
ก็น้อย

ทว่าสวรรค์กลับชอบเล่นตลกกับมนุษย์อยู่เสมอ

จื๋นนานเจิงอยู่พักหนึ่งเป็นเวลาหนึ่งเดือน ในหนึ่งเดือนนี้อាកราบาดเจ็บ
ของจื๋นเจินซิงดีขึ้นเรื่อยๆ นอกจากยังรู้สึกชุ่มเคื่องเจ็บแค้นจื๋นนานเจิงแล้ว
ทั้งคู่ก็คล้ายกลับไปเมื่อห้าปีก่อน วันเวลาที่ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุข มุมานะเพื่อ
เป้าหมายเดียวกัน

หนึ่งเดือนต่อมาจื๋นเจินซิงสังเกตปรากฏการณ์บนท้องฟ้า มันใจว่าคืนนี้
จะมีลมทิศใต้พัด เขาจึงตัดสินใจออกเรือในคืนนั้นเลย

ตอนจื๋นนานเจิงรู้เรื่องเรือก็ออกจากฝั่งไปแล้ว เขาหวังว่าบาดแผลของ
จื๋นเจินซิงยังไม่หายดี บุ่มบ่ามออกทะเลอาจเป็นอันตรายแล้วแผลเก่ากำเริบ
จึงไล่ตามออกไป

ถัดจากนั้นจื๋นนานเจิงก็ได้พบกับปาฏิหาริย์

บนผิวน้ำสงบเรียบ เรือของจื๋นเจินซิงแล่นทะลุชั้นหมอกเบาบาง ก่อนจะ
หายไปจากระยะสายตาของเขาในที่สุด ตอนที่เขาทุ่มกำลังพายเรือไล่ตามไป
เห็นเพียงเรือลำน้อยที่พลิกคว่ำบนผิวน้ำโดยที่คนบนเรือหายลับไม่เหลือเงา
ตั้งนานแล้ว

จื๋นนานเจิงร้องเรียกสุดชีวิต จากนั้นเขาก็ได้ยินว่ามีคนร้องเรียก

เสียงนั้นห่างไกลอย่างยิ่ง แต่ก็คล้ายอยู่ใกล้มาก เขาพายเรือ
ตามเสียงนั้นไป หมาป่าขาวอยู่ข้างกายเขา มันกัดชายเสื้อแล้วร้องครวญคราง
เบาๆ

หมาป่าขาวว่ายน้ำได้ บางทีอาจเพราะตอนยังเด็กมันเคยตกน้ำจน

หวัดจะเสียชีวิตมาก่อน ทักษะการว่ายน้ำของมันเป็นจริงดีกว่าจี๋หนานเจิงเสียอีก จี๋หนานเจิงรู้ว่าหมาป่าขาวกำลังเตือนว่ามีอันตราย แต่เขากลัวซำรอยเดิมอีก กลัวจะเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรกับจู้เวินซิงอีกหน จึงเลือกที่จะตามเสียงนั้นไปต่อ

ในที่สุดเขาก็มองเห็นจู้เวินซิง

จู้เวินซิงตกน้ำ กำลังถูกโอบล้อมด้วยฝูงปลาตัวเล็กตัวน้อยมากมาย

จู้เวินซิงหลับตาลายหมดสติ ปลาว่ายรอบตัวเขาล้วนว่ายตรงไปยังทิศหนึ่ง จู้เวินซิงที่ติดอยู่กลางฝูงปลาลอยออกไปไกลขึ้นทุกที

'เวินซิง! จู้เวินซิง!'

จี๋หนานเจิงตะโกนเรียกสุดเสียง แต่จู้เวินซิงไม่ตอบสนองเลยสักนิด สุดท้ายด้วยไร้ทางเลือกอื่น เขาได้แต่กระโดดลงน้ำคิดจะไปคว้าตัวจู้เวินซิงไว้

ตอนที่เขาจับตัวจู้เวินซิงได้ จู้เวินซิงได้สติ ปรี๊ดตาขึ้น เมื่อมันใจสถกการณ็เบื่องหน้า เขาก็ตะโกนล่นรารกับคนบ้า

'ทางนี้! เป็นทางนี้แน่! เชื่อมกันแล้ว ในที่สุดทางก็เชื่อมทะลุกันแล้ว!'

ขณะกล่าวเขาก็ดิ้นรนจะสลัดออกจากพันธนาการของจี๋หนานเจิง คล้ายเพราะตื่นเต้นดีใจเกินไป ยามออกแรงขึ้นมาจึงไม่ยั้งหนักเบา การออกแรงดันนั้นถึงขั้นผลักจี๋หนานเจิงจมสู่ก้นทะเล ลำลักน้ำไปหลายอึก

หมาป่าขาวบนเรือเห่าหอนสุดชีวิต แต่กลับไม่อาจเรียกผู้เป็นนายของมันให้ลอยขึ้นเหนือผิวน้ำได้ ด้วยเหตุนี้มันจึงกระโจนลงทะเล ว่ายตรงไปหาจี๋หนานเจิง

จี๋หนานเจิงมองเห็นหมาป่าขาว เขาหมายจะยื่นมือไปจับมัน แต่มือไม่ทันยื่นออกไปฝูงปลาได้น้ำกลับแห่แห่นมารวมตัวกันมากขึ้นเรื่อยๆ หมาป่าขาวถึงที่สุดก็ไม่ใช่มนุษย์ จี๋หนานเจิงเพราะจมน้ำทำให้ไม่มีแรง

ตอนที่เห็นว่าพวกเขาทั้งคู่พลัดห่างจากกันมากขึ้นทุกที เวลานี้เองจู้เว็นซงก็ว่ายน้ำกลับมา ชูดมือจื๋นนานเจิง พุดอย่างขัดต่อหลักเหตุผล

'ทางนี้! ตามฝูงปลาไป นี่คือนทางกลับไป!'

จื๋นนานเจิงได้จ้งหวะหายใจคราหนึ่ง เขาพลันคว้ามือจู้เว็นซง ขณะจะเอ่ยคำ จู้เว็นซงก็กลับรอไม่ไหว คล้ายไม่ทันสังเกตสถานการณ์ของจื๋นนานเจิง ในสายตาของจู้เว็นซงมีแต่ปลาฝูงนั้น ตอนที่จื๋นนานเจิงยังไม่ทันได้ปรับลมหายใจให้สงบ จู้เว็นซงก็ลากจื๋นนานเจิงว่ายน้ำอย่างบ้าคลั่งไปหาปลาฝูงนั้นแล้ว

จื๋นนานเจิงถูกจู้เว็นซงชูดให้จมสู่ก้นทะเลหลายครั้ง จื๋นนานเจิงหลับตาคิดเพียงแค่อยากให้จู้เว็นซงปล่อยตน จู้เว็นซงประจวบเหมาะพอดีที่เขาชักช้าเกินไป จึงปล่อยเขาแล้วว่ายน้ำต่อไปตามลำพัง

จู้เว็นซงนึกว่าจื๋นนานเจิงจะว่ายตามมา ทว่าจื๋นนานเจิงในเวลานั้นกลับแม้แต่จะขยับนิ้วก็ยังไม่แข็งแรงขยับแล้ว

สุดท้ายจื๋นนานเจิงจึงมองดูจู้เว็นซงหายลับไปตรงหน้ากับตาตนเอง เช่นนี้ มองดูอีกฝ่ายหายเข้าไปกลางฝูงปลา มองเห็นเงาร่างนั้นเลื่อนรางลงทีละนิด จวบจนสุดท้ายแม้แต่จุดสีดำก็ไม่หลงเหลือให้เห็น

ถัดจากนั้นจื๋นนานเจิงพยายามร้องเรียกด้วยเสียงแหบพร่า 'เว็นซง... จู้เว็นซง...'

แต่คราวนี้รอบตัวกลับไม่มีสรรพเสียงใด ยามเมื่อจื๋นนานเจิงตั้งสติได้อีกครั้ง กลับพบว่าแม้แต่หมาป่าขาวก็ปลาสนาการไปเสียแล้ว

ท้องทะเลกว้างใหญ่ นอกจากเรือเล็กสองลำพลิกคว่ำที่ลอยอยู่ไกลออกไป มีเพียงเขาผู้เดียวที่ลอยคออยู่ ไม่ว่าจะร้องเรียกอย่างไรก็ไม่มีเสียงตอบรับ

1408

กลัวเวจไม่ใช้ส่วนหนึ่งของโลกนี้!

สองผู้ชราพบหน้า เรื่องในกาลก่อนทั้งหลายพลันปรากฏแก่สายตา
หลิวเว่ย หรงหลิง และเด็กรุ่นหลังคนอื่นล้วนไม่รู้เบื้องหลัง ได้แต่
เงยบงันไม่ก้าวล่วงรบกวน

ครั้นชายชราทั้งสองจิตใจสงบลง จู้เวินซงก็เอ่ยขึ้นอย่างรู้สึกผิด "พอ
เวลาผ่านไปนานเข้า เรื่องที่สมัยก่อนคิดไม่ตก ภายหลังก็คิดตกแล้ว แต่ข้า
จะอย่างไรก็กลับมาที่นี้ไม่ได้...พี่ใหญ่จี้ หลายสิบปีนี่ลำบากท่านแล้ว"

จี้หนานเจิงส่ายหน้า ตบป้าจู้เวินซงพลางกล่าวว่า "ได้พบเจ้าอีกครั้ง
ตอนยังมีชีวิตข้าก็พอใจมากแล้ว ยิ่งกว่านั้นเจ้ายังนำของกำนัลล้ำค่าปานนี้
มาให้ข้าด้วย"

เขาพูดขณะหันไปทางหลิวเว่ย กวาดตามองไปที่หลิวเว่ย หลิวเสี่ยวหลี
หรงเยี่ย กระทั่งหมาป่าขาวอย่างซ้ำๆ

คนที่ใช้ชีวิตโดดเดี่ยวมาหลายสิบปี ต้องทำบุญกุศลมาเท่าไรจึงจะได้

ครอบครองความอบอุ่นเพียงนี้อีกครั้ง ทุกสิ่งตรงหน้าประหนึ่งภาพฝัน จนบัดนี้
เขายังไม่กล้าเชื่อ

หิ้วเสี่ยวหลี่รู้ความที่สุด ปรีเข้าไปกอดเอวท่านปู่ทวดอย่างว่องไว
พลงแขนหน้าเอ่ยเรียก "ท่านปู่ทวดขอรับ!"

ความจริงเขาเองก็ไม่ว่าควรเรียกท่านตาของมารดาว่าอะไรกันแน่
จึงเรียกท่านปู่ทวดไปก่อนแล้วกัน

จื๋นนานเจิงฟังแล้วรู้สึกหวานล้ำในอก เขารับคำว่า "อ้อๆ" พลง
ค้อมเอวอุ้มเด็กน้อยขึ้นมา

หิ้วเสี่ยวหลี่เอนพิงในอ้อมแขนท่านปู่ทวด ทั้งยังโน้มตัวไปหอมแก้ม
ชายชราอย่างสนิทสนมรักใคร่อีกฟอด ทำเอาผู้อาวุโสเบิกบานจนไม่อาจ
หุบยิ้ม

หิ้วเสี่ยวหลี่อ่อนแอเป็นทีหนึ่ง ประกอบกับเดิมที่เขาก็มีนิสัย
ที่ชวนให้ผู้เฒ่าผู้อาวุโสหลงใหลอยู่แล้ว ได้ยินเขาเรียกท่านปู่ทวดซ้ำๆ เช่นนี้
จื๋นนานเจิงพลันรู้สึกว่าตลอดทั้งชีวิตของตนไม่เคยมีเวลาใดสุขใจเท่านี้มาก่อน
สุดท้ายเป็นหิ้วเว่ยที่กลัวว่าหิ้วเสี่ยวหลี่จะตัวหนักเกินไป ท่านปู่ทวด
อุ้มนานแล้วจะเหนื่อย ถึงได้ฝืนดึงบุตรชายลงมา

มีหิ้วเสี่ยวหลี่มาขัดระหว่างกลาง เรื่องราวในอดีตของผู้ชราทั้งสอง
ก็คล้ายจะไม่ได้น่าเศร้าเท่าเดิมแล้ว ถัดจากนั้นจื๋นเวินซงก็ถูกคิดเรื่องหนึ่งได้
เขาชายตามองหิ้วเว่ยแวบหนึ่ง ก่อนลากตัวจื๋นนานเจิงมาอีกทางแล้ว
กระซิบกระซาบหลายประโยค

จื๋นนานเจิงฟังจบก็พลันตะลึงงัน เขาขมวดคิ้วถามว่า "ที่เจ้าพูด
เป็นความจริงหรือ"

จื๋นเวินซงพยักหน้าแรงๆ "จริงแท้แน่นอน"

จืหนานเจิงนั่งเฝ้ายาม เขาคุ่นคิดชั่วครู่ก่อนเอยกับเด็กๆ ในห้องว่า "คุณตง พวกเจ้าเร่งเดินทางมาเพื่งกลับถึงอำเภอ น่าจะยังไม่ได้กินข้าว เจ้าพาพวกเขาไปกินอะไรเล็กๆ น้อยๆ ที่ชั้นล่างเสีย มีเรื่องอะไรประเดี๋ยวพวกเราค่อยว่ากัน"

จืหนานเจิงมองออกมาว่าบิดามีเรื่องส่วนตัวจะสนทนากับผู้อาวุโสจู้ จึงพาหลิวเว่ยและคนอื่นๆ ออกจากห้องไป

ครั้งนี้พวกเขาเด็กๆ ออกไปแล้ว ใบหน้าจืหนานเจิงก็ไม่อาจปกปิดความตกตะลึงได้อีก เขามองจู้เวินซิงพลางซักไซ้

"นารีเนตรทอง? เด็กในตระกูลรุ่นนี้มีนารีเนตรทองถือกำเนิดจริงหรือ"

จู้เวินซิงพยักหน้าระรัว "มีผิด เป็นนารีเนตรทอง ดวงตาเป็นสีทองคำอย่างจริงแท้แน่นอน ปีนั้นข้าว่ายนํ้าตามฝูงปลา หลังว่ายกลับไปถึงแคว้นชิงอวิ้นก็พบว่าท่านหายไปแล้ว ข้าหยุดพำนักรที่ทะเลปีศาจอีกครั้งปีแต่ไม่ว่าอย่างไรก็หาทางกลับมาไม่ได้ สุดท้ายข้าอยากพาหมาป่าขาวไปที่จหยวนก่อนเพื่อไปพบภรรยาและบุตรสาวท่าน บอกพวกนางว่าท่านสบายดี แต่หมาป่าขาวไม่ยอมไปกับข้า มันคล้ายบักใจว่าข้าคือผู้ที่ทำร้ายท่าน จึงมองตาขวางใส่ข้าตั้งแต่ต้นจนจบ

ภายหลังตอนที่ผ่านเกาะที่มีผืนป่าเขียวชอุ่ม มันฉวยจังหวะที่ข้าไม่ระวังวิ่งเข้าไปในป่าลึก ข้าตามหามันที่เกาะนั้นหนึ่งเดือนมันก็ไม่ยอมเผล่มา สุดท้ายข้าอดสาหัสได้ติดไปกับเรือโดยสารลำหนึ่งแล้วแท้ๆ แต่ไม่รู้เลยว่าเรือลำนั้นไม่ได้เดินทางไปยังแคว้นชิงอวิ้น แต่ไปยังแคว้นวอ* ซึ่งอยู่นอกทะเลตะวันตกออกไป ยามนั้นแคว้นวอกับแคว้นชิงอวิ้นกำลังมีศึกสงคราม ข้าไม่อาจนั่งเรือกลับไปได้จึงจำต้องพำนักรอยู่ที่นั่นชั่วคราว

* แคว้นวอ คือคำเรียกประเทศญี่ปุ่นในสมัยโบราณ

สุดท้ายใช้เวลาหลายปีถึงได้เดินทางจากแคว้นวระหะเหินไปสี่แคว้น
ถึงได้กลับมายังแคว้นชิงอวัน จากนั้นเมื่อข้าตามรอยที่อยู่ไปถึงหลังโจว
วันนั้นมีคู่แฝดหญิงคลอดพอดิบพอดี หนึ่งในทารกหญิงสองคนเกิดมา
พร้อมกันนัยน์ตาสีทอง เหมือนกับเรื่องนารีเนตรทองประจำสกุลจี้ที่ท่าน
เคยเล่าให้ข้าฟังไม่มีผิดเพี้ยน"

ตอนร่วมกันศึกษาหาวิธีกลับบ้านที่หมู่บ้านหงจยา จู้เวินชงกับ
จี้หนานเจิงเรียกได้ว่าเข้าอกเข้าใจ สนทนาพาทักกันได้ทุกเรื่อง จี้หนานเจิง
เล่าเรื่องในอดีตของสกุลจี้ให้จู้เวินชงฟังมากมาย ทั้งเรื่องบรรพบุรุษในตระกูล
สมบัติล้ำค่าประจำตระกูล ตลอดจนเหตุผลแท้จริงที่ชายฉกรรจ์หลายสิบคน
ของสกุลจี้ต้องเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเล จู้เวินชงยามนั้นไร้เดียงสา พี่ใหญ่จี้
พูดอะไรเขาก็รับฟังผ่านหู ก็ไม่รู้ว่าจดจำได้มากเพียงใด ถึงกระนั้น
ประเด็นสำคัญบางอย่าง แม้ฟังครั้งเดียวก็ยากที่จะลบเลือน

เช่นว่าในบรรพบุรุษสกุลจี้มีท่านยายผู้หนึ่งเกิดมาพร้อมดวงตา
สีประหลาด ยามนั้นนางเป็นเด็กสาวที่มีดวงตาสีทอง และความพิเศษของ
นารีเนตรทองก็คือพวกนางเกิดมาพร้อมความสามารถที่จะล่วงรู้ฟ้าดิน

กล่าวเช่นนั้นออกจะเลือนลอยเกินไปบ้าง แต่ทุกครั้งที่เกิดเรื่องใหญ่ใน
ตระกูล หรือได้ห้ำหั่นเกิดภัยธรรมชาติครั้งใหญ่อะไร นารีเนตรทองจะสามารถ
ทำนายล่วงหน้าได้เสมอ ลางสังหรณ์ของนางทำให้บรรดาเครือญาติสายหลัก
รอดพ้นเคราะห์ร้ายมานับครั้งไม่ถ้วน นารีเนตรทองจึงได้รับการขนานนามว่า
เป็นเทพผู้พิทักษ์สกุลจี้

แต่จี้หนานเจิงรู้ว่าเรื่องราวหาได้เรียบง่ายเช่นนั้น

สกุลจี้แบ่งออกเป็นหลายสายย่อย ซึ่งสายหลักของตระกูลนั้นเพราะ
ทายาทเพศชายหายาก ตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีก่อนจึงเหลืออยู่เพียงสายเดียว

และจื๋หนานเจิงก็คือทนายทคนสุดท้ายของสายนี้ หากเขามีบุตรสักคน เช่นนั้นสายหลักของตระกูลก็ยิ่งพลสืบต่อไปได้ แต่เขามีเพียงบุตรเฝ้านั้น หากยึดตามกฎหมายของบรรพบุรุษ ถ้ามีใช้บุตรชายห้ามสืบต่อปณิธานของตระกูล ด้วยเหตุนี้จึงเท่ากับว่าเขาไร้ทายาทสืบสกุลแล้ว

แต่กระนั้นวิชาความรู้ที่สืบทอดกันมาจากสายหลักของตระกูลอย่างไร ก็ย่อมมากมายกว่าสายรอง ฉะนั้นจื๋หนานเจิงตระหนักดีว่าความสามารถของ นารีเนตรทองกลับมีใช้การล่งรู้ฟ้าดิน แต่คือการเป็น 'ดาราเคียงราชัน'

พูดให้เข้าใจง่ายคือ นารีเนตรทองเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง เมื่อทนายท รุ่นนี้มีนารีเนตรทองถือกำเนิด นั่นหมายความว่าในบรรดาชนรุ่นหลังรุ่นนี้ จะมีผู้สูงศักดิ์เทียบชั้นองค์ราชันปรากฏขึ้น

จู่เวินซิงกล่าวทั้งหมดนี้จบ เห็นจื๋หนานเจิงยังอยู่ในภวังค์ เขาก็ สูดหายใจลึกคราหนึ่งแล้วเอ่ยอีกว่า "พี่ใหญ่จี้ ข้าเกิดมาไม่นานก็เสียบุพการี ไป ได้อาจารย์ชุบเลี้ยงจนเติบโตใหญ่ อาจารย์สอนข้าทำนายเสี่ยงทายจาก นภาลักษณ์ หลักห้าธาตุ และแผนภูมิแปดทิศ ทั้งหมดนี้ท่านล้วนทราบ อยู่แล้ว อีกทั้งสายตาของข้า ท่านเองก็เชื่อมั่นอีกเช่นกัน"

จื๋หนานเจิงสบตาเขา สีหน้าเคร่งขรึมขึ้นทุกขณะ "เจ้าต้องการจะพูดอะไร"

"หลานสาวท่าน"

จื๋หนานเจิงในใจกระตุกดูประหม่าทันใด "นาง...นางมีเรื่องใด"

"นางมีเรื่องใหญ่"

จื๋หนานเจิงทั้งร่างโคลงเคลงไปมา

จู่เวินซิงประคองเขาพาลงเอ่ยว่า "ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องร้ายหรือดี แต่เป็นเรื่องใหญ่จริงๆ อย่างไร้ข้อกังขา ดวงชะตาของหลานสาวท่านแปลกประหลาด

เกินไป อีกทั้งบนร่างนางกลับยังมีจิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่งผนวกรวมอยู่ด้วย"

จื๋นนานจึงไม่เข้าใจ "จิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่งคืออะไร"

"เป็นดาวที่เจิดจรัสยิ่งกว่าดวงจันทร์หรือดวงอาทิตย์" จู๋เวินชงเอ่ยต่อ "สรุปคือตามดวงชะตาของนางในยามนี้ นางไม่ใช่คนของโลกนี้ ชะตาชีวิตของนางน่าจะขาดสะบั้นไปตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน แต่กลับมีญาติสนิทที่มีสายเลือดเดียวกันผู้หนึ่งต่อชีวิตให้นาง และญาติสนิทที่ต่อชีวิตให้นางผู้นั้นหากยังมีชีวิตอยู่ คนผู้นั้นต่างหากจึงจะเป็นจิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่งที่แท้จริง เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถแทนที่ฮ่องเต้ กลายเป็นผู้ปกครองสูงสุดของโลกใบนี้ได้"

จื๋นนานจึงพอจะเข้าใจบ้างแล้ว "ความหมายของเจ้าคือสกุลจื๋นถือกำเนิดนารีเนตรทอง เพราะนางสัมผัสจิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่งได้ แต่จิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่งผู้นั้นจากโลกนี้ไปนานแล้ว อีกทั้งยังต่อชะตาชีวิตของตนให้หลานสาวข้า แล้วจิตวิญญาณแห่งสรรพสิ่งผู้นั้นเป็นใครกัน"

จู๋เวินชงเอ่ยว่า "มีโชติญาติพี่น้องในเผ่า แต่เป็นญาติใกล้ชิด ญาติใกล้ชิดของหลานสาวท่าน นอกจากพี่ชายน้องสาวและบุพการีจะยังมีใครอื่นได้อีกเล่า"

จื๋นนานจึงตื่นกลัวขึ้นมา "เจ้าจะบอกว่าชย่าชีวิต..."

"ไม่ใช่" จู๋เวินชงส่ายหน้า "ภรรยาและบุตรธิดาของท่านล้วนยังอยู่ดี ข้าสืบถามมาแล้ว คราวนั้นจื๋นชย่าชีวิตให้กำเนิดลูกแฝด บุตรชายคนเล็ก แม้พูดว่าอ่อนแออมโรคตั้งแต่เล็ก แต่ก็ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งหมดนี้น่าจะไม่ใช่ผู้ที่ต่อชีวิตหลานสาวของท่าน"

จื๋นนานจึงงุนงง "เช่นนั้นเป็นผู้ใดกันแน่"

จู๋เวินชงส่ายหน้า "ดวงชะตาของหลานสาวท่านเป็นดวงชะตาของ

คนเหนือคน นางคล้ายไม่ใช่ส่วนหนึ่งของโลกนี้ ดังนั้นข้าขอบังอาจ
คาดการณ์ บางทีสมัยเด็กนางอาจได้เจอเหตุอัศจรรย์อะไรอื่นอีก"

จื๋อนานเจิงสีหน้าเคร่งเครียด "ข้าจะลองถามนางดู การปรากฏขึ้น
ของนารีในตรทอง เรื่องนี้ไม่อาจดูเบา"

คล้าย

1409

นลัเว่งมิตวามลัหมัก...

จันนารเจตตระหนกเพียงนี้ แท้จริงเป็นเพราะเขานึกไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่า
สกุลจีในร่นของเขานี้จะมีนารีเนตรทองอยู่ด้วย

การปรากฏตัวของนารีเนตรทองร่นสุดท้ายต้องไล่ย้อนไปถึงหลายร้อยปี
ก่อน เพราะห่างไกลมากไปจริงๆ หากมิใช่มีบันทึกในประวัติตระกูลเป็น
ลายลักษณ์อักษร แม้แต่ตัวเขาเองก็คงไม่เชื่อว่าบนโลกนี้ยังมีเรื่องอัศจรรย์
ปานนี้ด้วย

ดาราเคียงราชัน...ฟังแล้วเหลวไหลเหลือแสน แต่กลับเคยเกิดขึ้นจริงๆ

จี้อยู่...สตรีชีวิตอาภัพที่มีชีวิตอยู่แค่สิบห้าปี นัยน์ตาเป็นสีประหลาด
ปีที่อายุสิบเจ็ดได้บังเอิญพบกับฮ่องเต้วันฮั่น ฮองเต้พระองค์สุดท้าย
ของราชวงศ์ นางได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ เข้าวังเป็นพระสนม ได้
เกียรติยศสูงสุดในตำหนักใน ในเวลาห้าปีเลื่อนชั้นจากสนมชั้นล่างสู่ฮองเฮา
กระนั้นสามปีให้หลังเมื่อกองกำลังผดุงคุณธรรมสกุลทรงนำกองทหารลงใต้

หยกสิ้นสุคนธ์สลาย* ในตำหนักบรรทมของตนเอง

จ้อย...หญิงสาวผู้เป็นประจักษ์พยานของการเปลี่ยนผ่านทางประวัติศาสตร์ ดาราเคียงราชัน นางตามหาราชันที่จำเป็นต้องมีนางคอยเคียงข้างได้พบ แต่กลับไม่อาจประคับประคองอีกฝ่ายให้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ผู้ปรีชาแห่งยุคได้ สุดท้ายได้แต่ทำให้แวนแคว้นล่มสลาย ส่วนตัวนางเองก็กลายเป็นโคมสะคราญอายุสั้น

การปรากฏขึ้นของนารีเนตรทองที่แท้เป็นเรื่องดีหรือร้ายไม่มีผู้ใดล่วงรู้ แต่มีข้อหนึ่งไม่อาจปฏิเสธได้ นั่นคือเมื่อนารีเนตรทองปรากฏกาย ใต้ลำนี้นี้จะต้องเกิดเรื่องใหญ่

เมื่อผสานกับคำพูดของจู่เวินซิง ยามนี้จื๋นหานจึงรู้สึกกลนลานอย่างแท้จริง เขากลัวว่าคำสาปของนารีเนตรทองจะเกี่ยวข้อกับหลานสาวตน เขาไม่ปรารถนาให้ครอบครัวของตนมีคนใหญ่คนโตอะไร เขาหวังเพียงให้พวกเขาอยู่เย็นเป็นสุข สุขภาพแข็งแรงสงบมันคง

เพราะในใจคิดเช่นนี้ จื๋นหานจึงจึงทนรอไม่ไหวจะเดินออกไปหาหลานสาว

จู่เวินซิงดึงเขา "ท่านไปถามนางเช่นนั้น เกรงจะทำให้นางตกใจเสียขวัญ"

จื๋นหานจึงชะงักก็รู้สึกลังเลขึ้นมา "แต่...หากไม่ถาม..."

"ถามทรงหลังก่อนเถิด" จู่เวินซิงเสนอความเห็นให้พี่ใหญ่ของตน "เจ้าหนุ่มนั้นอย่างไรเสียก็เป็นคนช่างหมอนของหลานสาวท่าน ทั้งยังนิสัยใจคอสุขุม หนักแน่น เริ่มลงมือจากเขาก่อน ดูว่าเขารู้อะไรบ้างหรือไม่"

เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยเช่นนี้ จื๋นหานจึงถึงได้นึกออกว่าบุตรสาวตนออกเรือนแล้ว หลานสาวตนออกเรือนแล้ว และยามนี้ตนเองก็เป็นทวดผู้หนึ่ง แต่

* หยกสิ้นสุคนธ์สลาย เป็นสำนวน หมายถึงหญิงสาวที่ตายตั้งแต่อายุน้อย โดยชาวจีนมองว่าหยกและดอกไม้ อันเป็นที่มาของกลิ่นหอมคือสิ่งสวยงามและบอบบาง หล่นร่วงเพียงครั้งก็แตกหักบอบช้ำ จึงมักใช้อุปมาถึงหญิงสาว

สามีของหลานสาว...

"เมื่อครู้ข้าไม่ทันสังเกต ะ...หรงอะไร..."

"หรงหลิง" จู้เวินซงเอ่ยกระชับความสัมพันธ์ "ศิษย์ข้า ศิษย์คนโต
ทำงานเก่งกาจ ทั้งยังสติปัญญาดี ควรค่าให้ฝากฝังชีวิตด้วย พี่ใหญ่จี้
พวกเราก็คือว่าเกียวกองเป็นเครือญาติกันทางหนึ่งแล้ว"

จี้หนานเจิงสีหน้าเรียบเฉย "ค่อยว่ากันอีกทีเถิด"

จู้เวินซงรีบกล่าว "พวกเขาแต่งงานกัน มีลูกตั้งสองคนแล้ว ไหนเลย
จะค่อยว่ากันอีกทีได้เล่า กระไรกัน ท่านไม่พอใจตรงที่ใด เจ้าหนุ่มอาหลังผู้
ที่แคว้นชิงอวี่นเนื้อหอมไม่น้อยเลยเชียว คุณหนูกุลสตรีมากมายล้วน
อยากแต่งงานให้เขา"

"อ้อ" จี้หนานเจิงฟังโดยที่ไม่มีวี่วอารมณ์สักเท่าไร

จู้เวินซงออกจะยกยอต่อไปไม่ไหวพลันเอ่ยว่า "ข้าจะไปเรียกเขา
ท่านรอสักครู้"

เด็กสองสามคนกินข้าวอยู่ที่ชั้นล่าง จู้เวินซงร้องเรียกจากชั้นบนคำหนึ่ง
เรียกตัวหรงหลิงขึ้นมา หลิวเว่ยฉงนงายจึงเอ่ยถามผู้เป็นน้ำ

"นี่จะมีเรื่องอะไรหรือไม่"

จี้ฉุนตงเป็นคนไม่คิดเล็กคิดน้อย โบกมืออย่างไม่ใส่ใจ "จะมีเรื่องใดได้
ท่านตาของเจ้าเป็นคนใจดีจนเลื่องชื่อ เห็นใครต่างก็อิมแอ้ม เขาจะสร้าง
ความลำบากให้หรงหลิงของเจ้าได้หรือ"

ที่จริงถึงพูดไม่ได้ว่าสร้างความลำบาก แต่การข่มขู่ก็พอจะนับได้
อยู่

หรงหลิงยืนอย่างสงบเสงี่ยมอยู่กลางห้อง มองผู้อาวุโสทั้งสองเบื้องหน้า

ก่อนค่อยมาแสดงคารวะให้จื๋หนานเจิง

จื๋หนานเจิงสีหน้าราบเรียบ ยกมือพลางกล่าว "มิต้องรีบร้อน"

ทรงหลังว่างกายแข็งค้ำง สะงักงันอย่างกระอักกระอ่วน

จื๋หนานเจิงมองประเมินเขาจากหัวจรดเท้าแล้วถามว่า "จะนั่งหรือไม่"

ทรงหลังไม่ขยับ เพียงชายตามองผู้เป็นอาจารย์

จู้เวินซิงไม่เคยแต่งบุตรหรือหลานสาวมาก่อน ไม่เข้าใจความคิดจิตใจ
ของพี่ใหญ่ในยามนี้ ไม่สะดวกออกความเห็นจึงพึงระวังไว้ก่อน ช่วยพูดแทน
ทรงหลัง

"คนรุ่นเยาว์เอ๋ยแค่ไม่กี่ประโยคก็จะนั่งใช้ได้ทีไหน ต่อหน้าผู้อาวุโส
ยิ่งก็พอแล้ว พี่ใหญ่จู้ให้เขายืนเถอะ"

จื๋หนานเจิงหัวเราะ "เวินซิง ข้าพูดกับอาหฺลึง เจ้าไม่ต้องพูดแทรก"

จู้เวินซิงได้ยินว่าอีกฝ่ายเรียก 'อาหฺลึง' เช่นนี้แล้วจึงรีบพยักหน้ากล่าว
"โอ้ ข้าไม่พูดแล้ว พวกท่านคุยกันเถอะ"

ทรงหลังกลับไม่มองในด้านดีเช่นอาจารย์ เขาฟังแวไม่เป็นที่ใด
จากน้ำเสียงของท่านดาออก หลังครุ่นคิดจิตใจ เมื่อไม่รู้ว่าตนเองมีที่ใด
ที่ไม่ต้องตาต้องใจผู้อาวุโส จึงได้แต่ใช้ความนิ่งสยบความเคลื่อนไหว

จื๋หนานเจิงมองทรงหลังพลางถามยื้มๆ "เมื่อครู่ออาจารย์เจ้าชมเชยเจ้า
เสียตัวลอย บอกว่าเจ้าเก่งกาจ มีความสามารถ ข้ายังเจ้าเสน่ห์ ได้ยินว่า
คุณหนูมีสกุลมากมายล้วนอยากแต่งให้เจ้า เป็นเรื่องจริงหรือไม่"

ในใจทรงหลังกระตุกดูบ รีบแก้ตัวทันใด "ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย
ขอรับ"

จู้เวินซิงไม่ค่อยเข้าใจแล้ว "ไม่จริงหรือ ข้าจำผิดกระนั้นหรือ ทั้งที่ข้า
จำได้ว่าศิษย์น้องสองคนของเจ้าชอบเล่าว่ามีท่านหญิงสักคนที่เยี่ยวมาหาเจ้า"

ที่จวนทุกวัน อีกทั้งเสด็จพ่อฮ่องเต้ของเจ้ายังจะพระราชทานสมรสให้อีกด้วย มีเรื่องนี้อยู่ด้วยมิใช่หรือ"

ทรงหลังผิงจะไปเล็กน้อย ก่อนจะชายตามองอาจารย์ "ท่านจำผิดแล้วขอรับ"

จู๋เวินซิงลูบใต้คาง "จำผิดหรือ ข้าจำผิดกระนั้นหรือ"

จื๋นนานเจิงเอ๋ยขึ้นในจังหวะนี้ "เจ้าชู้หลายใจหรือไม่ยังไม่อาจทราบได้ แต่กลับโกหกพกลมเป็นนิสัย"

ทรงหลังเหลือบมองผู้ชรา ใคร่ครวญชั่วครู่ก่อนตอบว่า "หลิวเว่ยอู๋ป็นลัทธิพระนางแกร่งกร้าว วันสมรสข้าเคยลั่นสาบานไว้ว่าตลอดภพชาตินี้จะแต่งงานเพียงผู้เดียว ชั่วฉินจันทรังไม่มีวันเป็นอื่น หากข้าผิดคำสาบานขอสวรรค์ลงโทษพสุธาลงทัณฑ์ หมื่นศรทะลวงใจ"

คำกล่าวนี้นำให้จื๋นนานเจิงช้อนตาขึ้นได้ในที่สุด เขาประเมินมอกลานเขยที่ต้มข้าวสารเป็นข้าวสุกไปแล้วผู้นี้ก็อ้อมก่อนเอ๋ยขึ้น

"จำคำพูดของเจ้าไว้ หวังว่าเจ้าจะทำได้ตามที่พูด"

ทรงหลังค้อมศีรษะ "ทำได้หรือไม่ ข้าผู้เยาว์จะขอใช้เวลาทั้งชีวิตพิสูจน์ความจริงนี้กับท่าน"

สีหน้าจื๋นนานเจิงท่าทางเป็นมิตรขึ้นโข "นั่งลงเถอะ ข้ากับอาจารย์ของเจ้ามีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย"

จู๋เวินซิงมองพี่ใหญ่จื๋ แล้วหันมองศิษย์คนโต สุดท้ายกระแอมที่หนึ่ง พลางกระซิบถามทรงหลัง "เมื่อครู่ออาจารย์พูดเรื่องที่ไม่ควรพูดไปกระนั้นหรือ"

ทรงหลังพยักหน้าอย่างไร้ความกตัญญู "ใช่"

จู๋เวินซิงพูดไม่ออกแล้ว "..."

ครั้นทรงหลังนั่งลง จู๋เวินซิงก็เล่าใจความของตำนานนารีเนตรทอง

แห่งสกุลจี รวมถึงดวงชะตาของหลิวเว่ยออกมาในคราวเดียว

หรงหลิงเป็นศิษย์คนโตของจู่เวินซง แม้จะพูดว่าสำเร็จมหาวิทยาลัย แต่เรื่องคัมภีร์ใจอื้อหรือแผนภูมิแปดทิศก็พอจะได้ยินได้ฟังมา เขาไม่เห็นว่าการทำนายทางโหราศาสตร์ทั้งหลายเป็นเรื่องเหลวไหลเชื่อไม่ได้ ตรงกันข้ามเมื่อได้ยินอาจารย์เอ่ยคำว่า 'ต๋อซีวิต' เขายังนึกคิดเรื่องอะไรขึ้นได้อีกด้วย

จู่เวินซงพลันชักใช้ "เจ้ารู้อะไรหรือ"

หรงหลิงส่ายหน้า "ไม่ขอรับ"

จีหนานเจิงย่นคิ้ว "ยามนี้พูดถึงเรื่องสำคัญอย่างความผาสุกปลอดภัยของหลานสาวข้า หากเจ้ารู้อะไร ทางที่ดีคือสารภาพมาให้หมด"

หรงหลิงยังคงกล่าวประโยคเดิม "ไม่มีขอรับ เป็นข้าเฝ้าลิดเล็ดเรื่องอื่น"

จีหนานเจิงถามอีก "แล้วเจ้าคิดเรื่องอะไร"

หรงหลิงเหลือบมองเขา ยังยืนยันคำเดิม "ไม่มีจริงๆ ขอรับ"

จีหนานเจิงโมโหเป็นฟืนเป็นไฟ หันหน้าไปถามจู่เวินซง "ลูกศิษย์เจ้า ขวัญกล้าไม่น้อย!"

จู่เวินซงรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง เขาขยิบตาให้หรงหลิง "ลวงเกินท่านตาของกรรยาจะมีผลดีอะไรกับเจ้า รู้อะไรก็รีบพูด อย่าลืนเปลี่ยนเวลา!"

หรงหลิงลุกขึ้น ไม่เกรงกลัวสายตาคุกคามของสองผู้เฒ่า เพียงคารวะคราหนึ่งและค้อมกายเอ่ยว่า "มีบางเรื่องมิใช่ข้าผู้เยาว์ไม่ยากเอ่ย เพราะข้าไม่แน่ใจว่าหลิวเว่ยต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้หรือไม่ หลิวเว่ยมีความลับมากนัก วิทยายุทธ์ วิชาแพทย์ หรือแม้แต่ศาสตร์การชันสูตรศพอันล้ำเลิศความสามารถอันแปลกพิสดารหาตัวจับยากทั้งหลาย ที่ท่านงวราเรียนมาจากที่ใด นางไม่เคยแยมพรายมาก่อน เรื่องเหล่านี้แม้ข้ามีการคาดคะเนในใจ แต่ไม่กล้าเปิดเผยนาง หากวันใดนางอยากเอ่ยออกมา ข้าพร้อมยินยอม

รับฟัง แต่ถ้านางไม่ต้องการพูด ตลอดชีวิตเป็นเช่นนี้ก็หาได้เป็นเช่นไรไม่
หากว่าท่านทั้งสองต้องการทราบจริงๆ มีผู้ถามนางอย่างตรงไปตรงมา แต่
หากให้ข้าพูด ไม่พูดจะดีเสียกว่า ยามนี้นางได้อยู่ที่น่ายิ่งสุขสงบปลอดภัย
ก็พอแล้ว"

"เช่นนั้นถ้าวันหน้าไม่ปลอดภัยเล่า"

การดำรงอยู่ของนารีเนตรทองทำให้เรื่องราวทั้งปวงเกิดความไม่แน่นอน

"เช่นนั้นวันหน้าค่อยว่ากัน กล่าวคือไม่ว่าวิกฤตอันตราย หรือสุขสงบ
ปรีดีเปรม ชั่วชีวิตของนางล้วนมีข้าคุ้มครองป้องกัน หากวันหนึ่งวันใด
ความวิบัติมาเยือนจริงๆ เช่นนั้นก็ยอมมีข้าคอยสกัดกั้นเคราะห์ภัยทั้งปวง
ให้นางขอรับ"

1410

ท่านแม่กับเงินจูล้วนมาจากที่นั่น!

ก็อ้อๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นในยามนี้

ทั้งสามอดไม่ได้ที่จะเหลียวมองไปพร้อมกัน สุดท้ายเป็นजूवेनซึ่ง

ลุกเดินไปเปิดประตู

ด้านนอกหลัวเสี่ยวหลีถือถ้วยกระเบื้องเคลือบใบน้อยยืนอยู่ เห็นประตูเปิดจึงเดินเข้ามา เขาก้าวเท้าพลางเอ่ยว่า "ท่านปู่ทวด ท่านแม่บอกว่า น้ำแกงร้านนี้อร่อยยิ่งนัก ให้ชานำมาให้ท่านชิมถ้วยหนึ่งขอรับ"

จื๋นนานเจิงที่เมื่อครู่แสดงท่าทีซัดอกซัดใจทรงหลังเป็นกำลัง ยามนี้กลับฉีกยิ้มกว้าง รีบกวักมือเรียกเหลนชาย "อ้อ! เสี่ยวหลีเป็นเด็กดีจริงๆ มาที่นี่เร็ว! มาหาปู่ทวดเร็ว!"

หลัวเสี่ยวหลีถือน้ำแกงวางตรงหน้าท่านปู่ทวด ป็นขึ้นไปบนตักเขา แล้วนั่งลงในอ้อมแขนผู้ชรา "ท่านปู่ทวด ร้านนี้เรื่องอื่นไม่กล่าวถึง ทว่า

วัตถุดิบที่ใช้ล้วนเป็นของชั้นยอด ท่านลองชิมดู หากชอบรสชาติ ประเดี๋ยว คราวหน้าข้าต้มที่อร่อยกว่าให้ท่านเองขอรับ"

จื๋นนานเจิ้งร้องยินดี ถือก้วยริบตี๋มคำหนึ่ง จากนั้นก็สู้นิ้วโป้งเอ่ยว่า "อร่อยยิ่ง อร่อยจริง" ปู่ทวดชอบรสชาตินี้ เสียวหลี่เจ้ายังต้มน้ำแกงเป็นด้วย หรือ"

หลิวเสียวหลี่ตอบเสียงดังฟังชัด "ข้าต้มเป็นตั้งแต่เล็กแล้วขอรับ เมื่อก่อนพอท่านแม่มยังก็ชอบทำกับข้าว แต่จะไม่ให้กินข้าวได้อย่างไรเล่า ข้าจึงต้มน้ำแกงให้นาง น้ำแกงบำรุงร่างกาย ดีกว่ากินข้าวเสียอีก"

จื๋นนานเจิ้งพยักหน้าระรัว "ถูกต้อง น้ำแกงบำรุงร่างกาย เสียวหลี่ ของพวกเรากตัญญูจริงแท้ เสียวหลี่เก่งกาจเช่นนี้ บอกปู่ทวดซี เจ้ายัง ทำอะไรเป็นอีกบ้าง"

หลิวเสียวหลี่เกาศีระอย่างขัดเขิน พุดเพิ่มพ้ำว่า "ข้าไม่เก่ง ข้าหิวที่อ ยิงนัก ท่านแม่ชอบบอกว่าข้าเรียนรู้อ่าน ชอบเรียนไม่เข้าใจอยู่เรื่อย"

จื๋นนานเจิ้งลูบหน้าผากเหลนชายเบาๆ เอ่ยว่า "ไม่เป็นไร เจ้ายังเด็ก เรื่องการร่ำการเรียนดวนใจร้อนยังไม่บรรลุผล ปู่ทวดเป็นอาจารย์ ต่อไป ปู่ทวดสอนเจ้าเรียนหนังสือดีหรือไม่"

หลิวเสียวหลี่สีหน้าคร่ำครึยดเล็กน้อย ถามอย่างอกสั่นขวัญแขวน "เรียนไม่สำเร็จจะถูกลงโทษหรือไม่"

จื๋นนานเจิ้งตีหน้าขม "นั่นย่อมแน่นอน เรียนไม่ดีต้องถูกตีมีอะไร"

หลิวเสียวหลี่นวดหน้าขมวดคิ้ว "ไม่ตีก็ได้หรือไม่ เจ็บแสบเลย"

จื๋นนานเจิ้งหัวเราะขันกับสีหน้าสีตาของเหลนตน อดไม่ได้ที่จะ กอดเขาแน่นขึ้นหน่อยแล้วเอ่ยว่า "ไม่ตีก็ได้ เช่นนั้นต้องตั้งใจเรียน ขอเพียง ทำเต็มความสามารถ ต่อให้เรียนไม่ดีจริงปู่ทวดก็ไม่ลงโทษเจ้า"

หิวเสียวหิวรู้สึกลำบากใจยิ่ง เขายู่ปากเล็กพลงทำหน้าที่หมองหม่น
เศร้าซึม

จื๋นนานเจิงมองออกในปราดเดียวว่าเด็กผู้นี้ น่าจะเป็นเด็กชน ประเภท
ที่จะคอยหยอกสุนัขขี้แมวในสถานศึกษา ก้อดหลุดหัวเราะออกมาไม่ได้
เขาเองก็เพียงต้องการชู้เด็กน้อยเท่านั้น หากจะดีจริง เด็กน้อยน่าเอ็นดูปานนี้
ไหนเลยจะตีได้ลงคอ

จนใจที่หิวเสียวหิวคิดเป็นจริงเป็นจัง เด็กชายขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่
ครู่ใหญ่ ก่อนถามอย่างระมัดระวังว่า "จะสู่มถามหรือไม่ ถ้าตอบไม่ได้
ต้องถูกลงโทษใช่ไหมขอรับ"

สมัยก่อนตอนที่จื๋นนานเจิงไปสอนบรรดาราชนิกุลองค์ชาย
ที่ห้องทรงพระอักษร เขากลับไม่ได้สู่มถามบ่อยนัก เว้นเสียแต่ตอนฮ่องเต้
มาสังเกตการณ์ ถึงกระนั้นเมื่อถึงคราวเหลนตน เขากลับตั้งใจเอ๋ยขึ้น

"ยอมถามแน่ หากท่งตำราที่สู่มขึ้นมาไม่ได้จะถูกตีฝ่ามือ"

หิวเสียวหิวจนจะร้องไห้แล้ว เขารู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม
เหลือล้น "ทำอะไรดีเล่า ข้าหัวทึบด้านการเล่าเรียนนัก เรียนเกือบครึ่งปี
บัดนี้ยังท่งหนังสือ 'บันทีกว่าด้วยประวัติอุ่ฟั่น*' ได้ไม่หมดเลย หรือแม้แต่
'ตำรารวมหลักการปกครอง' กับ 'ตำราผังเส้นทางการสัญจร' ก็ท่งได้แค่
สองร้อยบทแรกเท่านั้น ท่านปู่ทวด ท่านไม่สอนหนังสือข้าได้หรือไม่ ให้
ท่านอาทรงสอนข้าเถอะ ท่านอาทรงไม่ใช้กำลังภายในตีข้า ข้าไม่เจ็บเลย
ขอรับ"

จื๋นนานเจิงผะอืด มองเหลนชายด้วยสายตาดิ่งจัน "เจ้ากำลังเรียน
'บันทีกว่าด้วยประวัติอุ่ฟั่น' อยู่หรือ"

* อุ่ฟั่น เป็นบันไดเสียงของจีนสมัยโบราณ ประกอบด้วย 5 ตัวโน้ต ได้แก่ กง ซาง เจวี่ จ้อ และอวี่

หลิวเสี่ยวหลีพยักหน้าอย่างมีนัยง รู้สึกกลัดกลุ้มใจว่าเดิมยิ่งนัก
"แล้วก็ 'ตำรารวมหลักการปกครอง' กับ 'ตำราผังเส้นทางการสัญจร'
ด้วย?"

หลิวเสี่ยวหลีพยักหน้า จากนั้นก็ทำหน้าหงายมองไปทาง
ท่านอาหรง หวังว่าอีกฝ่ายจะช่วยเขา

จื๋นนานเจิงหันมองหรงหลังเช่นกัน มองอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามหลิวเสี่ยวหลี
อีกว่า "แล้ว 'คัมภีร์สามอักษร' 'ตำราอรรถาธิบายการศึกษาขั้นต้น' 'บันทึก
ตำนานปรัมปรา' และ 'คลังปัญญาเด็กวัยต้น' หนังสือเหล่านี้เจ้าเคยเรียน
มาก่อนหรือไม่"

หลิวเสี่ยวหลีทวนความทรงจำ ชมวดคิ้วเอ่ยว่า "เคยอ่านเมื่อนาน
มากแล้ว สมัยยังเล็กท่านอาฟูไม่เคยขอให้ข้าอ่านหนังสืออื่น บังคับให้ข้าอ่าน
'ตำราพันอักษร' กับ 'ตำราร้อยโคลงกลอน' อะไรสักอย่าง ข้าท่องอยู่สามวัน
พอไปท่องหนังสือเหล่านั้นให้เขาฟัง เขาถึงได้ยอมให้ข้าอ่าน 'คัมภีร์หวงตี้'*
กับ 'คัมภีร์ยาสมุนไพรพื้นฐาน' "

จื๋นนานเจิงงงันกว่าเก่า "เจ้าเคยอ่าน 'คัมภีร์หวงตี้' กับ 'คัมภีร์
ยาสมุนไพรพื้นฐาน' แล้วด้วยหรือ"

"เคยสิขอรับ อ่านตั้งแต่สมัยยังเด็กมากด้วยซ้ำ"

จื๋นนานเจิงกวาดตามองกลับไปกลับมาทั่วร่างเหลนชาย ไม่อาจนึกภาพ
ได้เลยว่าคำว่า 'สมัยเด็ก' จากปากเด็กน้อยอายุหกขวบนั้นหมายถึงเมื่อไรกัน
ยามนี้เองที่หรงหลิงเอ่ยขึ้น "เมื่อก่อนหลิวเว่ยไม่รู้วิธีสอนเด็ก
แบบเรียนเล่มแรกของเสี่ยวหลีโดยมากจึงเป็นหนังสือรวมบทกวีหรือไม่ก็
ตำราแพทย์ สมัยเด็กเรียนรู้อะไรหลากหลาย ยามนี้เติบโตใหญ่พึงรู้ความ

* คัมภีร์หวงตี้ หรือคัมภีร์แพทย์จักรพรรดิหวงตี้ เป็นตำราแพทย์ฉบับแรกในประวัติศาสตร์จีน ว่าด้วย
ศาสตร์การเปิดเส้นลมปราณและการฝังเข็ม

ถึงได้สอนพวกตำรวจเกี่ยวกับการทำนุบำรุงแวนแคว้นให้กับเขา"

จื๋หนานเจิงเงียบไปนานครูใหญ่ไม่เอ่ยวาจา เขามองทรงหลิง หันมองหลิวเสี่ยวหลี มองทรงหลิงอีก แล้วหันมองหลิวเสี่ยวหลีอีก สุดท้ายก็อดหัวเราะฮาๆ ขึ้นไม่ได้

"เวินซง เจ้าได้ยินหรือไม่ เหลนชายข้าอายุเยาว์เพียงหกขวบ ก็ท่อง 'บันทึกว่าด้วยประวัติผู้พัน' กับ 'คัมภีร์หวงตี้' ได้แล้ว อัจฉริยะ เขาเป็นอัจฉริยะโดยแท้!"

จู่เวินซงตีหน้าขมเอย่ว่า "พี่ใหญ่จื๋ ท่านอย่าเพิ่งตกใจไป เด็กน้อยผู้นี้หาได้ชัดเจนแค่เท่านั้น ที่ผู้เป็นแม่รู้ เขาก็รู้อย่างน้อยครึ่งหนึ่ง เขายังตรวจชีพจรได้ ชันสูตรเป็น บางครั้งที่เข้าอารมณ์ไม่ดี เขายังเคยแสดงการทูลศัลยาภิเษกออกให้ข้าดูอีกด้วย"

จื๋หนานเจิงหัวเราะเสียจนหยุดไม่ได้

หลิวเสี่ยวหลีหนึ่งในตักท่านปู่ทวด รวากับไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จ้องมองผู้ชราตาแป๋ว

กลับเป็นจู่เวินซงที่ความคิดแล่นปราด โพล่งถามขึ้นว่า "เสี่ยวหลี อาจารย์ปู่ไม่เคยถามเจ้ามาก่อน ความสามารถทั้งหลายของเจ้า ท่านแม่เป็นคนสอนเจ้าทั้งหมดเลยหรือ"

หลิวเสี่ยวหลีได้สติกลับมา เขาตอบรับอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง "ขอรับ ท่านแม่เป็นคนสอนข้าทั้งหมด"

"แล้วความสามารถของท่านแม่เจ้า นางเรียนมาจากที่ใดเจ้ารู้หรือไม่"

ทรงหลิงขมวดคิ้ว สัญชาตญาณสั่งให้เขาหยุดการหลอกลวงของอาจารย์

จื๋หนานเจิงกลับเร็วกว่าหนึ่งก้าว ซึ่งตาใส่ทรงหลิงพลางเอ่ยว่า

"เจ้าหุบปากเสีย"

ทรงหลังสะอึกไป

หลิวเสี่ยวหลีตอบอย่างสัตย์จริง "ความสามารถของท่านแม่ย่อมได้
ช็อก* เป็นผู้ถ่ายทอด ทว่าข้าไม่เคยเจอช็อก ท่านแม่บอกว่าข้ากับช็อกอยู่
คนละภพกัน พวกเราไม่มีวันได้เจอกันตลอดกาล"

คนละภพ?

จู่แว่นซิงไคร่ครวญชั่วครู่

จื๋นนานเจิงถามซ้ำว่า "อะไรคือคนละภพ"

หลิวเสี่ยวหลีอธิบาย "ไม่อยู่ที่นี้ แต่เป็นอีกที่หนึ่ง ที่ซึ่งไกลแสนไกล
ท่านแม่กับเงินจุลฉวนมาจากที่นั่น ท่านแม่บอกว่าที่นั่นพวกเรายังมีญาติ
อีกมากมาย ทั้งลุงใหญ่ ลุงรอง ปู่ ย่า ตา ยาย แล้วก็ช็อก แต่ท่านแม่
ก็บอกด้วยว่าอยู่ที่นั่นดีมากเช่นกัน ที่นี้มีท่านน้ำโม่อี ท่านแม่ชอบท่านน้ำโม่อี
ที่สุดแล้ว ท่านแม่บอกว่าท่านน้ำโม่อีดีไม่ได้อาจเป็นท่านน้ำเสี่ยวลิ่งกลับชาติ
มาเกิดก็ได้ นางชอบท่านน้ำเสี่ยวลิ่งที่สุดของที่สุดเหมือนกัน!"

จื๋นนานเจิงขมวดคิ้วมุ่น "ท่านแม่เจ้ายังมีพี่น้องอีกคนหรือ"

หลิวเสี่ยวหลีตอบ "ท่านน้ำเสี่ยวลิ่งก็คือน้องชายของท่านแม่อย่างไรเล่า
แต่ข้าไม่เคยเจอท่านน้ำเสี่ยวลิ่ง ข้าเคยเจอแค่ท่านน้ำโม่อี..."

"พอแล้วเสี่ยวหลี" ทรงหลังขัดคำพูดบุตรชาย ตีหน้าเครียดเอ่ยว่า
"เจ้าออกไปก่อน"

หลิวเสี่ยวหลีจึงทำอาหารด้วยความมุงนง ไม่รู้ว่าตนเองพูดอะไร
ผิดไปหรือไม่ จากนั้นก็มองไปที่ท่านปู่ทวดกับอาจารย์ปู่ เห็นทั้งคู่ก็มีสีหน้า
เคร่งเครียดเช่นกันจึงได้แต่ทำปากย่น ก้าวออกจากห้องด้วยท่าทางซึมเซา
ไม่ร่าเริง

* ช็อก คำเรียกอาจารย์ของอาจารย์ หรือพ่อของอาจารย์

1411

ดาตคั่นลัวเว่ง

"ที่เขาพูดนั้นมันอะไร" ทันทีที่หิ้วเสี่ยวหลือออกไป จู้เวินซงก็จ้องทรงหลัง
พลงเอ่ยซัก

จี้หนานเจิงเองก็มองไปที่ทรงหลังพร้อมขมวดคิ้วมุ่น

ทรงหลังสีหน้าเรียบเฉย ลูกขึ้นประสานมือขอตัว

จู้เวินซงรีบสกัดทางไปของเขา วางท่าจริงจังอย่างหาได้ยาก "หิ้วโม้อี
ข้ารู้จัก แต่บุตรชายคนเล็กที่จี้ซย่าชีวให้กำเนิดต่อจากคู่แฝด ที่ว่าชื่อเสี่ยวลิ่ง
อะไรนั่นเป็นใครกันอีก"

ทรงหลังตอบ "ศิษย์ไม่ทราบ"

จู้เวินซงเขม่นมองด้วยสายตาคมกริบ "จี้ซย่าชีวบังเอิญได้พบกับ
หลิวหยวนแม่ทัพพิทักษ์พลที่ด่านซีหนาน ทั้งสองผูกสมัครรักใคร่ จนใจ
ที่สกุลจี้ไม่ยอมรับขุนนางในเมืองหลวงเป็นชาย จี้ซย่าชีวจึงลักลอบหนีตาม
หลิวหยวนไปเมืองหลวง ก่อนวันแต่งงานกลับถูกขุนฮองเฮาจับได้ ถูกฮ้องเต้

สองเสากักขังในวังหลวง บังคับให้นางวาดแผนที่สมบัติของราชวงศ์เชื้อเสียน
จี้ช่ายาชีวิตถึงตายก็ไม่ยินยอม จึงถูกขุนสองเสากลั่นแกล้ง

ภายหลังหลิวหยวนกลับเมืองหลวง สร้างความดีความชอบ
ทางการทหารเหลือล้น ปิ๊ปปี้ให้ฮ่องเต้ฮ่องเฮาปล่อยตัวจี้ช่ายาชีวิต หลังทั้งคู่
สมรสกัน หลิวหยวนก็ถูกใส่ร้ายว่าสมคบกับอติตราวงศ์ ต้องโทษกบฏ
ขายชาติ จี้ช่ายาชีวิตถูกกักบริเวณในจวนสกุลหลิว ตั้งครุฑหกเดือน จากนั้นก็
ถูกบังคับให้วาดแผนที่ซ่อนสมบัติไปพร้อมๆ กับเตรียมตัวคลอด ช่วงนี้กำเนิด
บุตรนางวาดแผนที่ปลอมออกมาแล้วให้กำเนิดคู่แฝดชายหญิง บุตรสาว
เป็นพี่ บุตรชายเป็นน้อง ต่อมานางร่วมมือจากในนอกกับเจียนอ่องหนีออก
จากเมืองหลวงโดยพาบุตรชายไปด้วยกัน ส่วนบุตรสาวยังคงให้อยู่ที่จวน
สกุลหลิว โดยมีนายท่านผู้เฒ่าหลิวเอ่ยรับรองว่าจะให้แอบอ้างเป็นบุตรของ
นายท่านรอง ประกาศต่อภายนอกว่าเป็นลูกของหลิวเจิง ทั้งหมดนี้ก็คือ
ความเป็นมาของหลิวเว่ย และจี้ช่ายาชีวิตตั้งแต่ต้นจนจบเคยให้กำเนิดทายาท
เพียงสองคน ส่วนหลิวหยวนก็สิ้นใจตั้งแต่หลิวเว่ยยังไม่เกิด ยิ่งไม่มีทาง
ให้กำเนิดน้องชายอะไรให้หลิวเว่ยได้อีก ด้วยเหตุนี้หลิวเว่ยไม่มีวันมีน้องชาย
อีกคนแน่ หรงหลิง ที่แท้เจ้ารู้อะไรมา จงพูดมาเสียเถิด"

หรงหลิงมองอาจารย์ อาจารย์ที่เป็นคนเอื้อระเหยที่เล่นที่จริงมาตลอด
ยามนี้กลับทำสีหน้าจริงจัง เขารู้ว่าอาจารย์กังวลอะไร จึงหลุบตาเอ่ย

"หลิวเว่ยเป็นบุตรที่เกิดจากจี้ช่ายาชีวิตกับหลิวหยวนจริงๆ เรื่องนี้
ไร้ข้อกังขา"

"จะไร้ข้อกังขาได้อย่างไร!" จู๋เวินซงเอ่ยเสียงดัง "เจ็ดปีก่อน
มีเหตุเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ฮ่องเต้พระราชทานสมรสให้หลิวเว่ยแต่งเป็น
ชายารองขององค์ชายเจ็ดหรงซู่ นางไม่เต็มใจจึงหนีออกจากบ้าน ยาม

เมื่อนางปรากฏตัวอีกครั้งก็คือห้าปีให้หลัง ถ้าคนที่ปรากฏตัวหลังผ่านไปห้าปี
 ผู้นี้ไม่ใช่หลิวเว่ยแล้ว ถ้าหลิวเว่ยคนนี้ออกว่านางยังมีน้องชายอีกคน เช่นนั้น
 นางก็มีไม่ใช่หลิวเว่ยแล้ว หลิวเว่ยตัวจริงมีน้องชายคนเดียว และมีแค่หลิวเว่ย
 ตัวจริง..." กล่าวถึงตรงนี้เขามองไปทางจี้หนานเจิงด้วยความรู้สึกผิดบาป
 "ที่เป็นหลานสาวของพี่ใหญ่จี้"

ความรู้สึกในยามนี้ของจู่เวินซิงสลับซับซ้อนมาก ตั้งแต่รู้ว่าทรงหลังกับ
 หลิวเว่ยมีบุพเพต่อกัน เขาก็ลอบยินดีปรีดา ยามเมื่อนำหลิวเว่ยมาแสดงตัว
 เบื้องหน้าพี่ใหญ่จี้ เขาก็ยังรู้สึกงุนงงมึนงง คิดอยู่เสมอว่าการพบกันอีกครั้ง
 ของตาหลานนั้นมิใช่บุญการมากที่สุด เพื่อชดเชยให้พี่ใหญ่จี้ เขาถึงได้
 พาหลานสาวของอีกฝ่ายมาให้ แต่ก่อนจะได้ยืนยันฐานะ แค่หนึ่งชั่วยาม
 พวกเขากลับได้ยืนยันคำกล่าวอันน่าตกตะลึงจากปากหลิวเสี่ยวหลี่ อันใดคือ
 เอย่ว่ามารดายังมีน้องชายอีกคนด้วย

หรือว่าเวลาห้าปีที่หลิวเว่ยหายไปถูกใครสวมรอยเข้าเสียแล้ว
 บุคคลตรงหน้าพวกเขาในตอนนีใช่หลิวเว่ยแน่หรือ

จู่เวินซิงลนลานยิ่ง เขากลับตนเองเข้าใจผิด กลัวจะพาให้พี่ใหญ่จี้
 ต้องยินดีเกินไป

จี้หนานเจิงยามนี้ก็มีท่าทางเคร่งเครียดยิ่งยวด เขาไม่ส่งเสียง
 หลบตาดู ห่วงใจแต่ระทึก เวลาผ่านไปนานเพียงนี้ ได้พบเจอญาติสนิท
 อีกครา ตาหลานพบกันน้ำตาริน กลับกลายเป็นเรื่องจอมปลอมไปเสียได้

ความกังวลของผู้อาวุโสทั้งสองทรงหลังแกล้งไขให้ไม่ได้ คนที่เขา
 ชมชอบตั้งแต่ต้นจนจบก็คือหลิวเว่ยที่ได้เจอในห้าปีให้หลัง ในอดีต
 นางเป็นใคร เคยประสบอะไรมา ที่ผ่านมายุ่งยากอะไรมาบ้าง เขาล้วน
 ไม่ใส่ใจ เขาต้องการเพียงคนตรงหน้าผู้นี้ แต่สิ่งที่ผู้อาวุโสทั้งสองต้องการ

เห็นชัดว่าเป็นคนในอดีตคนนั้น

คนในอดีตกับคนปัจจุบันเป็นคนเดียวกันหรือไม่กันแน่ ผู้อาวุโสทั้งสองสงสัย ในใจทรงหลังเองก็ไม่แน่ใจ

คุณหนูใหญ่สกุลหลัวที่ได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในห้องหอเหตุใดจึงรู้วายุฤทธิ์เหตุใดจึงรู้วิชาแพทย์ แล้วเพราะเหตุใดจึงชันสูตรศพได้ เขาไม่รู้ และไม่ได้อยากรู้ เพราะหลัวเว่ยที่มากความสามารถผู้นี้ก็คือภรรยาเขา เป็นคนในดวงใจของเขา แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

ส่วนเป็นการแอบอ้างสวมรอยหรือไม่ เขาก็รู้สึกว้าวุ่นใจเรื่องราวก่อนหลังมีความขัดแย้งกันเอง หากสวมรอยจริงเหตุใดต้องกตัญญูต่อจี้ช่ายาวีพานั้น เหตุใดต้องรักทะนุถนอมหลัวโม่อีเพียงนั้น อีกทั้งเหตุใดพอได้เจอท่านตาแล้วต้องร้องไห้ร่ำรานองด้วย

ยังคงเป็นประโยชน์ หลัวเว่ยมีความลับมากมาย หากต้องการรู้จริงๆ ก็ไปถามนางโดยตรงเถิด

ทรงหลังเหมือนน้ำเต้าที่ไม่มีปาก ไม่ว่าอาจารย์จะอธิบายหลักการทั้งขุ้บขั้บทั้งหลอกล่อด้วยผลประโยชน์ก็ยังคงไม่ปริปากสักคำ กลับเป็นจี้หนานเจิงที่เห็นสหายเก่าไฟโทสะลุกโหมขึ้นทุกที จึงแสดงความเห็นขึ้นประโยคหนึ่งด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

"ข้ารู้สึกว้าวุ่นใจเหมือนท่านยายของนางสมัยเด็กมาก"

จี้เวินซิงตะลึงงัน ก่อนจะรีบหันหน้าไปถาม "เหมือนหรือ เหมือนจริงหรือ เช่นนั้นก็ไม่ผิดแน่ เป็นนาง เป็นนางแน่แล้วกระมัง"

จี้หนานเจิงรู้สึกสับสนขึ้นมาอีก "แต่วันเวลาผ่านไปนานเกินไป เกรงว่าข้าจะจำได้ไม่แม่นแล้ว"

จี้เวินซิงร้อนใจ "พี่ใหญ่จี้ ท่านลองนึกดูให้ดีๆ หลานสาวเป็นหลาน

ของท่าน อย่างไรก็ตามไม่ว่านางเป็นใครก็เป็นสะใภ้ของลูกศิษย์ข้า ข้าอย่างไรก็ไม่มีทางเลือกแล้ว แต่ท่านจะรับหลานผิดไม่ได้นะ"

จื๋นหานจึงครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า "เสียวลีนั้นเหมือนชยาชีวิตสมัยเด็กมากยิ่ง"

คราวนี้จื๋นหานซึ่งไม่เชื่อแล้ว "ท่านแน่ใจหรือ เด็กชายเด็กหญิงจะเหมือนกันได้อย่างไร"

จื๋นหานจึงเอ่ยว่า "สมัยเด็กชยาชีวิตเหมือนเป็นลิงแสนซนตัวหนึ่ง ไม่มีผิด ชอบเล่นสนุกจนเสื้อผ้าอมแมมไปหมด ไม่ต่างอะไรจากเด็กชายเมื่อกล่าวเช่นนั้นเสียวลีก็เหมือนนางอยู่จริง" แต่เสียวลีว่าง่ายกว่า ทั้งยังสะอาดสะอ้านกว่า"

จื๋นหานถาม "นั่นก็ไม่ผิดแล้ว ต้องใช้แน่ ของอย่างการส่งต่อรุ่นสู่รุ่นไม่อาจปลอมขึ้นได้"

จื๋นหานจึงเอ่ยอีกว่า "แต่เด็กละก็หน้าตาคล้ายกันไปหมดมิใช่หรือ"

จื๋นหานชักหงุดหงิด "ที่แท้ท่านจำได้หรือไม่กันแน่ ท่านอย่าประเดี๋ยวอย่างหนึ่งประเดี๋ยวย่ออย่างหนึ่งสิ ทำข้าตกใจจนหัวใจแทบกระดอนออกมาแล้ว"

จื๋นหานจึงสุดท้ายก็ยังสับสนมึนงง จื๋นหานมองหน้าดำหน้าแดง พอเห็นศิษย์คนโตยังทำหน้าไม่พอใจ เขาก็พลันก้าวฉับๆ ออกจากประตูตะโกนเรียกไปด้านหลัง

"หลิวเว่ย เจ้าขึ้นมาสิ!"

หลิวเว่ยกำลังสนทนากับจื๋นตง ได้ยินดังนั้นก็ยกหน้ามอง เห็นอาจารย์คนวันออกอยู่ นางไม่เข้าใจจึงถามด้วยจิตใต้สำนึก

"หรือ?"

จู่เวินซงบันดาลโทสะ "ให้เจ้าขึ้นมา ก็มาให้มันเร็วๆ!"

หลิ่วเว่ยผะไปนิดหนึ่ง ผุดลุก จัดชายเสื้อให้เรียบร้อยแล้วก้าวขึ้นบันได

ไป

บรรยากาศในห้องพิศวงอย่างยิ่ง บุรุษสามคนล้วนนิ่งเงียบไม่กล่าวคำ
หลิ่วเว่ยเดินเข้าไป ทรวดนึ่งตรงข้ามกับท่านดาด้วยสัญชาตญาณ จากนั้น
นางก็เ้มปากส่งยิ้มให้เขา จั๋หนานเจิงเห็นนางยิ้มอย่างว่าง่ายปานนี้
ก็อดยิ้มตามไม่ได้

จู่เวินซงถองแขนใส่เขา "อย่ายิ้ม ไม่นั่นนางอาจเป็นพวกต้มตุ๋น"

จั๋หนานเจิงได้แต่กลับไปตีหน้าบึ้งตึง

จู่เวินซงมองหลิ่วเว่ยครู่หนึ่ง หลังจากนั้นสักพักก็ถามอย่างตะกุกตะกักว่า
"หลิ่วเว่ย อาจารย์เป็นอย่างไรนั่นเจ้ารู้ดี ข้าปากไวใจเร็ว คิดอะไรก็พูด
อย่างนั้น ถัดจากนี้คำถามที่อาจารย์จะถามเจ้า เจ้าต้องตอบตามความจริง
หากเป็นเท็จหรือพูดไม่หมด ต่อให้ทรงหลังปกป้องเจ้า อาจารย์ก็ไม่มีวัน
ยอมปล่อยเจ้าไปเด็ดขาด"

หลิ่วเว่ยเห็นผู้ชราท่าทางเคร่งเครียดเช่นนี้ก็วางท่าจริงจังขึ้นมา
"อาจารย์ต้องการถามอะไรหรือ"

"บิดาแท้ๆ ของเจ้าคือใคร"

คำถามนี้ติดจะเหนื่อความคาดหมายของหลิ่วเว่ยอยู่บ้าง นางอึ้งงันไป
เล็กน้อยแล้วตอบด้วยสีหน้างุนงง

"บิดาผู้ให้กำเนิดข้าแซ่หลิ่ว นามพยางค์เดียวว่าหยวน ทว่าเขา
ถึงแก่กรรมไปนานหลายปีแล้ว อาจารย์น่าจะไม่วู้จัก"

ผู้ชราหรีตา "เป็นความจริงหรือ"

หลิ่วเว่ยงงวยเข้าไปใหญ่ นางลอบมองไปทางทรงหลัง

จู่เวินซงตะคอกดังทันที "ห้ามทำอะไรลับๆ ล่อๆ! เจ้าตอบมาตามจริง!"
หลิวเว่ยไม่รู้ว่านี้หมายความว่าอย่างไร นางจึงเอ่ยว่า "ก็เป็นความจริง
นี่เจ้าคะ จะมีอะไรปิดบังได้หรือ"

จู่เวินซงวางหน้าขมริ้มแล้วชักใช้อีก "แล้ว...เสี่ยวลิ่งเป็นผู้ใดกัน"
หลิวเว่ยตะลึงงัน ทั้งร่างตะลึงค้าง

法医狂妃 21
Fa Yi Kuang Fei 21

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 21
สุยจยา MM เขียน
เกาลัดเดือนสิบสอง แบล

จำนวน 463 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei

Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM

Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,

Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1974-8

ภาพประกอบ 權木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หลิวอ่วย’ แพทย์บิตัวหนึ่งในครอบครัวที่เสียใจ
ความสามารถล้าเลิศ สามารถรับสุตรพลีกศพคนตายด้วยมือเปล่าตัดเพียงเล่มเดียว
ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลกส่งนางทะลุขีดกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่สกุลหลิว’ ที่ถูกจับให้หมั้นหมายกับท่านอ๋องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่ขี้นุติมรือนหลังอย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
กว่าเหมือนหนีเสือปะจระเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ๋องสาว ‘ทรงหลิง’ รวบหัวรวบท้าย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแป้ง ‘หลิวเสี่ยวหลี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็ลอบคบหากับใหม่อย่าง ‘ท่านหลิว’
ที่ออกสืบทอดทั้งยังเก่งกาจด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอเทวดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายดายดังเช่นที่พ่านนาง
เพราะตั้งแต่ได้เจอทรงหลิงผู้นั้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกหนีได้ คดีที่นางได้พบเจออีกก็มีความลึกลับซ่อนเร้นมากขึ้นทุกที
ทั้งนางยังสืบพบเบาะแสเกี่ยวกับมารดา ‘จิ้งย่าเซว’
สมาชิกสกุลจี้ที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะแฟนที่สับขาต้อนนั้น จึงถึงเวลาทีนางจะเดินทางกลับไปยังสกุลจี้แล้ว

